Číslo jednací: 30T 5/2012 - 425

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě jednal v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Miroslava Muchy a přísedících Zdeňky Švidrnochové a Dagmar Baluškové a v hlavním líčení dne 31.5.2013 rozhodl **t a k t o :**

Obžalovaný

Jaromír Š . ,

nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx, fakticky bytem xxx,

j e v i n e n

ž e

dne 26.4.2012 kolem 12:50 hodin v xxx, na parcele č. xxx, v blízkosti hospodářské budovy bez čísla popisného, si nejprve uvnitř budovy připravil ke střelbě sportovní kuši, kterou vlastnil, touto posléze při jejich vykazování z užívaného neoploceného pozemku namířil na Gabriela R., nar. xxx, Daniela R., nar. xxx, a Martina H., nar. xxx, kteří na místě měli v úmyslu hledat kovový šrot a poté, co respektovali výzvu k opuštění pozemku a dali se na útěk ke svému poblíž zaparkovanému motorovému vozidlu Fiat Tipo, RZ xxx, tyto pronásledoval a poté, co Gabriel a Daniel R. již seděli v autě a Martin H. se levými zadními dveřmi do auta chystal nastoupit a k obžalovanému byl natočen svým levým bokem, v úmyslu způsobit tomuto těžkou újmu na zdraví, při znalosti účinků výstřelu z kuše, ze vzdálenosti 12-ti až 14-ti metrů, kuší namířil na jeho postavu a

vystřelil, přičemž ho šípem zasáhl do oblasti levého spánku hlavy a způsobil mu průstřel dutiny lební se střelným kanálem procházejícím kůží, podkožím, spánkovým svalem vlevo, šupinou kosti spánkové pronikl do dutiny lební, a tam zraňujícím levý spánkový lalok mozku, kmen mozkový nad Varolovým mostem, pravý spánkový lalok mozku, tvrdou plenu mozkovou a dále pronikajícím šupinou pravé kosti spánkové z dutiny lební, kde zranil kůži, podkoží a svalovinu pravé spánkové krajiny a skončil v ráně lokalizované před pravým ušním boltcem, kteréžto střelné poranění následně vedlo k těžkému otoku, jeho hlubokému bezvědomí s poruchou centrálního nervového systému a posléze i přes poskytnutou odbornou lékařskou péči dne 3.5.2012 ke smrti poškozeného,

t e d y

jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví a způsobil takovým činem smrt,

č í m ž s p á c h a l

zvlášť závažný zločin těžké ublížení na zdraví dle ustanovení § 145 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku,

a z a t o s e m u u k l á d á

podle § 145 odst. 3 tr. zákoníku trest odnětí svobody **v trvání 10 /deseti/ let,**

podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku se pro účely výkonu trestu zařazuje do **věznice se zvýšenou ostrahou,**

podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku **trest propadnutí věci** nebo jiné majetkové hodnoty, a to reflexní kuše tchajwanské výroby, označené CROSSBOW VA 9611, s polymerovým rámem s odlehčenou pažbou, včetně jednoho kusu duralového šípu celkové délky cca 433 mm typu HALFMOON s ocelovým hrotem na závit o průměru cca 7,85 mm, rozřezaným na dva kusy,

podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku **zabrání věci** nebo jiné majetkové hodnoty, a to 5 kusů duralových šípů celkové délky cca 433 mm typu HALFMOON s ocelovými hroty na závit o průměru cca 7,85 mm.

O d ů v o d n ě n í

Důkazní řízení v této věci bylo provedeno v rozsahu, které umožnilo nalézacímu soudu zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou **důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí (§ 2 odst. 5 tr.ř.).** Obsah provedených důkazů byl soudem hodnocen v souladu s požadavky upravenými v ustanovení **§ 2 odst. 6 tr.ř.** V rámci dokazování se nalézací soud zaměřil zejména na zjištění, zda se stal skutek, ve kterém je spatřován dle obžaloby trestný čin, zda tento skutek spáchal obžalovaný, případně z jakých pohnutek. Rovněž bylo nutno dokazovat podstatné okolnosti mající vliv na posouzení výše škodlivosti dle ustanovení **§ 12 odst. 2 tr. zákoníku**, podstatné okolnosti k posouzení osobních poměrů pachatele a podstatné okolnosti umožňující stanovení následků. V neposlední řadě bylo nutno dokazovat okolnosti, které vedly k trestné činnosti nebo umožnily její spáchání **(§ 89 odst. 1 písm. a-f) tr.ř.).** Důsledkem shora uvedeného postupu jsou skutková zjištění popsaná ve skutkové části tohoto rozsudku, na což nalézací soud v plné míře odkazuje.

V souvislosti **se zahájením trestního stíhání,** jež má velmi důležité důsledky pro samotného obviněného, je nutno rozlišovat: a) účinnost usnesení o zahájení trestního stíhání z hlediska počátku vyšetřování, b) účinnost ve vztahu k obviněnému. Ad a) je nesporné, že usnesení o zahájení trestního stíhání je **účinné již od jeho vydání,** neboť zákon proti němu sice připouští stížnost, které však nepřiznává odkladný účinek, a proto je toto rozhodnutí předběžně vykonatelné. Podle § 161 odst. 1 tr.ř. se vyšetřováním označuje úsek trestního stíhání před podáním obžaloby, postoupením věci jinému orgánu..... Vzhledem k tomu, že jde o úsek trestního stíhání, je třeba dospět k závěru, že vyšetřování jako druhá fáze přípravného řízení počíná již vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání a nikoliv doručením tohoto usnesení obviněnému, či dokonce až právní mocí usnesení o zahájení trestního stíhání. Naproti tomu je však nutno zdůraznit, že je vyloučeno provádění těch úkonů trestního řízení, kterých se má zúčastnit obviněný, nebo kterých by se mohl zúčastnit obviněný nebo jeho obhájce, ledaže nelze provedení úkonu odložit a vyrozumění o něm zajistit. Ad b) účinky usnesení o zahájení trestního stíhání vůči podezřelému (osobě, proti níž se trestní řízení vede) nastávají až **doručením usnesení obviněnému.**

Trestní stíhání Jaromíra Š. ve smyslu ustanovení § 160 odst. 1 tr.ř. bylo zahájeno dne 27.4.2012 na základě rozhodnutí policejního orgánu, dle kterého se jmenovaný měl dopustit skutku, který byl právně kvalifikován jako zvlášť závažný zločin těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku (č.l. 40 – 40 v.t.). Citované rozhodnutí převzal jak obviněný, tak i ustanovený obhájce JUDr. Gabriš dne 27.4.2012 (č.l. 41). 22.5.2012 došlo k postupu podle § 160 odst. 6 tr.ř., tzn. že obviněný Š. byl upozorněn na změnu právního posouzení vytýkaného protiprávního jednání, kdy toto upozornění převzali jak obviněný, tak i obhájce JUDr. Gabriš zmíněného 22.5.2012 (č.l. 43).

Ve smyslu § 2 odst. 8 tr.ř. je možné **trestní stíhání** před soudy jen na základě **obžaloby** nebo návrhu na potrestání, které podává státní zástupce. Veřejnou žalobu

v řízení před soudem zastupuje státní zástupce. V tomto zákonném ustanovení je vyjádřena tzv. zásada obžalovací. Tato zásada je pak promítnuta zejména do ustanovení § 220 tr.ř., podle něhož může soud rozhodovat jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu s tím, že právním posouzením skutku v obžalobě není soud vázán. Z tohoto zákonného ustanovení zcela evidentně vyplývá povinnost soudu rozhodovat toliko o **skutku, který je uveden v žalobním návrhu.** V rámci oné zásady totožnosti skutku je soud limitován podanou obžalobou pouze v tom směru, že může rozhodovat jen o stejném skutku a o stejném obžalovaném tak, jak je uvedeno v obžalobě. Tyto meze nesmí být překročeny. V této konkrétní věci nikterak nebyla namítána totožnost obžalovaného, ani totožnost skutku.

Na obžalovaného Jaromíra Š. byla podána u Krajského soudu v Ostravě dne 5.12.2012 **obžaloba** státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě, sp.zn. 1 KZV 22/2012, kdy tato trestní věc je vedena u Krajského soudu v Ostravě pod sp.zn. 30T 5/2012, a to pro skutek, ve kterém je spatřováno spáchání velmi závažné trestné činnosti, jež byla zcela shodně kvalifikována jak v obžalobě, tak v usnesení o zahájení trestního stíhání, na což soud odkazuje.

Obviněný Jaromír Š. v rámci svého prvního výslechu konaného před policejním orgánem za přítomnosti ustanoveného obhájce dne 27.4. 2012 uvedl (č.l. 63 – 65), že se v současné době v převážné většině svého času zdržuje v objektu – bývalé stodole – v xxx na ul. xxx, u rodinného domu č. p. xxx. V tomto objektu, za souhlasu jeho majitelů (matka obviněného a její sourozenci) fakticky bydlí. Dům č. p. xxx je zřícený, na místě jsou sutiny, přičemž bývalou stodolu si jednak přizpůsobil k bydlení a současně v ní zřídil posilovnu. Dne 26. 4. 2012 byl doma, tedy uvnitř objektu, přičemž kolem poledne, když seděl u počítače a jedl, uslyšel příjezd automobilu, který zaparkoval před hlavním vchodem. Tehdy obviněný Jaromír Š. vykoukl z okna, uviděl tmavé vozidlo, ze kterého však nikdo nevystoupil, po chvíli toto odjelo a zaparkovalo na druhé straně budovy. Z dalšího okna pak uviděl, jak z auta vystupují čtyři Romové a odcházejí směrem k vraku automobilu, který ležel na zahradě. Poté šli směrem k objektu, ve kterém bydlí, dívali se do oken, jeho však zřejmě neviděli, neboť v oknech jsou závěsy, a poté se u budovy zastavili u staré lednice, která stojí před domem. Obviněný slyšel, jak lednici otevírají, pak viděl, jak šli dozadu kolem budovy, kde je poté ztratil z výhledu a posléze uslyšel, jak šramotí ve sklepě. Vzhledem k tomu, že ze sklepa se dá vyjít přes otvor v podlaze do místnosti, kterou obýval, dostal strach, a proto chtěl Romy z pozemku i objektu vyhnat. V této souvislosti vzal první věc, která mu přišla do ruky, a to byla kuše, kterou měl pověšenou na háčku. Kuše byla v jeho vlastnictví, neboť si ji koupil zhruba před dvěmi měsíci společně se dvěma šípy dlouhými čtrnáct palců. Posléze si koupil ještě dalších deset šípů, které byly dlouhé šestnáct palců. S delšími šípy nikdy nestřílel, střílel pouze s kratšími, kdy v minulosti po nákupu vystřelil zhruba 5x do země, ale šípy se přitom ohnuly. Po sejmutí kuše vzal jeden z nových delších šípů do ruky a zasunul do kuše. V době, kdy nasazoval tětivu, neví, zda byli muži stále ve sklepě, nevěnoval tomu pozornost, bál se, a taktéž se věnoval přípravě kuše ke střelbě. S připravenou kuší pak stál za dveřmi místnosti a rozhodoval se, zda má vyjít ven. Na jednu stranu měl z mužů strach, ale současně nechtěl, aby mu něco odcizili. Poté muže přes okno uviděl přibližovat se ke vstupním dveřím objektu a v tom okamžiku otevřel dveře a vyšel s kuší ven. Držel ji obouruč tak, že levou rukou držel její tělo a pravou měl u spouště. Kuši měl na úrovni pasu, šíp směřoval k zemi. Na muže zakřičel něco ve smyslu „vypadněte odsud“, tito se na něj jen podívali, ale stále pomalu procházeli kolem dveří a vlastně se tak k němu přibližovali. To se již hodně bál, a proto odjistil spoušť, kuši přiložil k ramenu,

zamířil na muže a zařval „běžte pryč“. Tato hrozba již zabrala, muži začali utíkat směrem k cestě a on vykročil za nimi (byl oblečen pouze v trenýrkách a na nohou měl pantofle) a poté, co asi po deseti metrech došel na cestu vedoucí okolo domu a zabočil vpravo za roh, uviděl automobil. Někteří z mužů v té chvíli už byli v autě a další do něj dobíhali. V tomto okamžiku směrem na auto vystřelil, nemířil nějak přesně, při výstřelu kuší směřoval nízko, směrem k zemi a směrem na dveře automobilu. Ihned po výstřelu se schoval za roh objektu, a pak vešel dovnitř do místnosti, kde na zem odložil kuši. V tom okamžiku od automobilu uslyšel výkřiky „tys ho zastřelil“ a pojal podezření, že je něco špatně. Vyšel z objektu ven, v té chvíli již bez kuše a cestou k automobilu uviděl na zemi ležet jednoho ze čtyř Romů, v jehož hlavě uviděl šíp své kuše. Byl z toho v šoku, nevěděl co má dělat, vybavuje si, že řekl něco ve smyslu, „že mu šíp vytáhneme ven“, měl za to, že je zabodnutý jen kousek, a proto šel dovnitř objektu pro další, aby jeho přiměřením zjistil, jak hluboko se nachází. Po příchodu a přiměření uviděl, že šíp je zabodnutý v hloubce cca 15 cm. Mezitím zbývající Romové zastavili nějaké okolo projíždějící osobní motorové vozidlo, jehož řidič následně přivolal záchrannou službu, posléze přijela i policie a vrtulník RSZ, který zraněného muže odvezl pryč. Obviněný závěrem uvedl, že na vozidlo vystřelil „v nervách, v rozrušení“, nechtěl nikomu ublížit, chtěl jen muže vyhnat a vystrašit, aby se už nevrátili. Zhruba před půl rokem totiž k objektu v noci přijeli nějací muži s pákovými nůžkami (tuto skutečnost má obviněný zaznamenánou na mediu v instalované kameře) a dělali s nimi něco u vrat objektu, ve kterém bydlí. I z tohoto důvodu měl strach a také nechtěl, aby mu muži něco ukradli, rovněž tak nechtěl, aby do objektu chodili krást. Měl o sebe velký strach, jednalo se o nešťastnou náhodu, když se z kuše teprve učil střílet, do té doby vystřelil celkem asi jen 5x do země.

K dalšímu procesnímu výslechu **obviněného Jaromíra** Š. došlo dne 22. 5. 2012 (po upozornění na změnu právního posouzení skutku), kdy k dotazům vyslýchajícího vrchního komisaře obviněný doplnil následující informace. Sdělil, že pozemek, na kterém stojí objekt, ve kterém bydlí, je oplocen pouze ze strany zahrady, tj. ze zadní strany objektu, přičemž od silnice žádný plot ani cedule upozorňující na soukromý pozemek, není. Kromě kuše žádnou zbraň nevlastní, výcvik týkající se střelby z kuše nikdy neabsolvoval, nebyl členem žádného sportovního či střeleckého oddílu ani členem mysliveckého sdružení. S technickými parametry kuše se seznámil pouze prostřednictvím přiloženého návodu, stejně jako s jejím ovládáním i bezpečnostními pravidly. Na šípech ani kuši nedělal žádné úpravy, delší šípy, které si přiobjednal (a s jedním z nichž vystřelil na automobil) byly určeny ke střelbě do terčů, jejich hroty se dají vyšroubovat, jedná se o tzv. terčové hroty. K upřesnění okolností týkající se inkriminované události pak doplnil, že zamířil na otevřené dveře na pravé straně auta, kuši zvedl k obličeji, zamířil přes mířidla a chtěl trefit dveře auta, byl to okamžik, vystřelil a ihned utekl dovnitř objektu, kde se zamkl, protože měl strach, aby se proti němu některý z Romů nerozběhl. Má za to, že ti muži už byli v okamžiku výstřelu v autě, protože si vybavuje pouze otevřené dveře na pravé straně automobilu, vůbec si nevybavuje, že by vedle auta někdo stál, ale dodává, že to byla jen chvilka a navíc byl pod vlivem velkého stresu způsobeného strachem z těch čtyř chlapů. V okamžiku výstřelu byl od auta vzdálen zhruba 10 metrů. Venku bylo jasno, mezi obviněným a automobilem nebyla žádná překážka. Současně Jaromír Š. uvedl, že je zdráv, netrpí oční vadou, ten den neužil žádné léky, alkohol ani drogy. Nikoho z mužů, kteří k objektu přijeli automobilem nezná, v inkriminovaný den je viděl poprvé. Když přijeli, tak si nejprve myslel, že se jedná o kluky, kteří přišli cvičit do posilovny, kterou má v objektu zařízenou, ale poté, když je chvíli pozoroval, pochopil, že zřejmě přišli krást. V minulosti měl celkem čtyři vloupání do objektu, dvě z nich hlásil na Policii ČR, ale ty další už ne, protože se mu nic cenného

neztratilo, ale pokusů o vloupání bylo za ty dva roky nejméně 15. Dále na žádost vrchního komisaře zakreslil na předloženém plánku svou pozici v době výstřelu, stejně jako pozici automobilu v době výstřelu a posléze i pozici poškozeného, tak jak ji registroval po svém návratu na místo z objektu. Doplnil ještě, že do doby svého návratu automobil poškozeného vůbec neviděl. Rovněž sdělil, že na místo se vrátil proto, že uslyšel výkřik některého z Romů „tys ho zastřelil“, v době kdy byli všichni muži včetně obviněného u automobilu se navzájem nehádali, jeden z Romů mu vysvětloval, že šli na železo, křičel na něj, proč poškozeného zastřelil, obviněný mu něco odpovídal, nepamatuje si však, co to bylo. S postřeleným nijak nemanipulovali, čekali na příjezd sanitky. Byl velmi rozrušený, dle svých slov nejvíc, jak kdy v životě byl, a proto, aby se uklidnil, pojídal rohlík, který jedl, když ho od jídla vyrušili. Dělal to však zcela nevědomky, fakt, že něco pojídal ho uklidňoval. Součástí protokolu o výpovědi obviněného je i plánek (č.l. 74), ve kterém zakreslil polohy osob, a faktura o nákupu kuše včetně návodu k použití (č.l. 76 – 77). Z daňového dokladu vyplývá, že byl vystaven se splatností ke dni 26. 2. 2012.

U hlavního líčení **obžalovaný Jaromír Š.** k obsahu obžaloby uvedl, že poté, co se v poledne vrátil z Českého Těšína, osprchoval se a začal jíst, všimnul si, že před domem zastavilo auto, ze kterého nikdo nevystoupil, posléze toto přeparkovalo dozadu za budovu a za chvíli z něj dle jeho názoru vystoupili čtyři Romové. Na zahradě kousek od baráku má staré rozebrané auto, kdy jmenovaní se tam šli podívat, avšak nic tam nenašli a proto šli směrem k jeho baráku pod okna. Obžalovaný Š. uvedl, že si již není jist, zda v tomto okamžiku byli tři nebo čtyři. Připadalo mu, že tito nesbírají železo, jak tvrdí, nýbrž že ohlížejí stavení se záměrem, jak se dostat dovnitř. Vše pozoroval zevnitř domu zpoza záclony a viděl, jak tito zašli za barák, co tam dělají, nevěděl. Po nějaké době uslyšel šramot ve sklepě a začal mít strach, neboť má v podlaze otvor, díky kterému by se ze sklepa mohli dostat k němu dovnitř. Měl strach, na háčku měl pověšenou kuši, kterou sundal a připravil ke střelbě. Mezitím Romy pravděpodobně ve sklepě vyrušil a rozhodl se, že je ze sklepa vyžene, šel ke dveřím a dříve, než otevřel dveře, nakoukl přes okno a viděl, jak tito vychází ze sklepa. Otevřel dveře, vyběhl ven, Romové již všichni byli venku před sklepem. Zařval na ně „okamžitě vypadněte“, tito nijak nereagovali, toliko se na něj podívali a šli směrem k němu. Když byli od něj zhruba 3 metry, opětovně je vyzval, aby „okamžitě vypadli“, na což již začali reagovat. Obžalovaný dále uvedl, že kdyby Romové utekli po první výzvě, nic se nemuselo stát. Protože šli k němu, dostal z nich strach. Po výzvě, aby odešli, se tito rozutekli, on je „nepronásledoval“, toliko vyběhl po rampě kousek za roh a viděl pouze auto. Žádného člověka tam neviděl, toliko otevřené dveře auta, do kterých vystřelil a vzhledem k tomu, že byl v „mokrých cuklích“, trochu klopýtnul a v tom vyšel výstřel. Akcentoval, že neměl v úmyslu někoho trefit, před autem žádného člověka neviděl, na dveře nemířil. Již při zmíněném klopýtnutí s prstem na spoušti vystřelil, kdy střela mířila velmi nízko, na úroveň noh, maximálně pasu. Po vystřelení šípu utekl dovnitř, zamknul se, kuši položil na zem. Zanedlouho, asi po minutě, někdo z Romů zakřičel „tys ho zastřelil“, opatrně odemkl, šel se podívat ven za roh a viděl, že jeden z Romů stojí a druhý leží a má v hlavě v levé straně šíp. Jednomu z Romů, G., řekl, ať počkají, že zajde pro druhý šíp a přiměří jej, jak je šíp v hlavě hluboko. Po zjištění, že tento je zapíchnutý hluboko, skoro 15 cm, ve zmatku jim řekl, ať si jej naloží do auta a odvezou do nemocnice. Romové mezitím, co šel pro šíp, již zastavili nějaké auto, ve kterém byl pan N., a poté již čekali na příjezd policie a záchranné služby. K dotazům soudu a stran tento uvedl, že na pozemku není umístěna žádná cedule s výstrahou zákaz vstupu, soukromý pozemek apod. Číslo popisné bylo napsané na vratech křídou. V minulosti, cca před 3 – 4 lety, mu ukradli dva motocykly, což hlásil na policii. V této souvislosti se mu někdo probourал přes zeď,

pachatel zjištěn nebyl. Jaromír Š. rovněž uvedl, že mu nevadí, když chodí lidé na ovoce na neoplocený pozemek, nevadí mu ani sběrači šrotu, avšak poškozený se svými spoluobčany v rozhodné době nešel pro šrot, tito se šli dobýt do baráku. Nezabývá se žádným bojovým uměním, toliko posiluje a jezdí na kole. Střelbu ze zakoupené kuše vyzkoušel do papírového kartonu ze vzdálenosti cca 15 metrů, kdy vystřelil asi 5 ran, karton o rozměru 1,5 x 1 m trefil pokaždé, rozptyl střel mohl být cca 0,5 m, šípy skončily v zemi v hloubce 10 cm. V prvotním balení kuše byly dva šípy, později si objednal další balení s delšími šípy zhruba o 5 cm. Taktéž si objednal terčovnici, avšak do této nestřílel. Zakoupená kuše má pojistku, tzn. že pokud chce vystřelit, pojistka se musí odjistit. Když Romové vyšli ze sklepa a on na ně mířil, pojistka byla odjištěna po jeho druhém vyzvání, aby objekt opustili. Když tito viděli, že na ně míří kuší, kterou odjistil, dospěli k závěru, že „to myslí vážně“ a rozutekli se kolem něj. Nemůže potvrdit, jestli utíkali směrem k autu. „Když tito utíkali, tak on se rozběhl za nimi, vyháněl je z pozemku“. V době střelby měl kuši zhruba na úrovni hrudníku, přes mířidla necílil. Po dveřích auta vystřelil z rozrušení. Akcentoval, že výstřel byl zapříčiněn jeho rozrušením, neví, co trefil, neslyšel žádný zvuk, nepřesvědčil se, kde skončil vystřelený šíp. U Romů v žádném okamžiku žádné zbraně či nářadí v jejich rukou neviděl, tito mu v žádném okamžiku nevyhrožovali. S telefonem disponoval, na policii netelefonoval. Jím zmíněné rozrušení se projevilo bušením srdce a taktéž se mu třásly ruce. Poškozenému první pomoc neposkytl, viděl, že dýchá, neboť se mu pohyboval hrudník, žádnou krev neviděl. V okamžiku, kdy poškozenému se snažil změřit hloubku zabodnutého šípu, Romové již zastavili jedoucí vozidlo, ke kterému přiběhl a řidiči řekl, aby zavolal záchranku. K cílenému dotazu, zda to byl on, který žádal řidiče o přivolání záchranky, uvedl, že nikoliv, žádali jej Romové, řidiče N., kterého zná, viděl jak telefonuje, neboť tento měl stažené okénko. G. mu vysvětloval, že chtěli pouze železo, že chtěli zabouchat na dveře, zda je uvnitř někdo, avšak k ničemu takovému nedošlo, popřel, že by Romům nadával. V objektu, ve kterém se pohyboval, má posilovnu s výbavou v hodnotě cca 30.000,- Kč. Zmíněná posilovna se nacházela právě nad sklepem, kdy poklop vedoucí ze sklepa dovnitř neměl dosud zabezpečený. Když byl vyslýchán na policii, své výpovědi si přečetl, s těmito souhlasil, žádný nátlak na něj činěn nebyl. Není si vědom ve srovnání se svou výpovědí u hlavního líčení žádných zásadních rozporů. Když byla prováděla rekonstrukce, předváděl vše tak, jak se to stalo, jak si to pamatoval. Ke své výpovědi, která byla přečtena ve smyslu ustanovení § 207 odst. 2 tr.ř. (č.l. 63 – 65) uvedl, že objekt, ve kterém se zdržoval, skutečně je bývalá stodola u domku č. xxx. Připustil, že kuši mohl zakoupit před 2 měsíci. Pokud před policejním orgánem uvedl, že v době střelby měl kuši přiloženou k ramenu, zatímco u hlavního líčení uvedl, že tuto měl na úrovni hrudníku, pak k tomuto rozporu se již nebyl schopen vyjádřit s tím, že si již nepamatuje. Pokud na policii uváděl, že když vyšel zpoza rohu, uviděl vozidlo, ve kterém již někteří z mužů byli a další do něj dobíhali, a v tomto okamžiku vystřelil směrem na auto, zatímco u hlavního líčení uvedl, že neviděl v autě nikoho, ani v jeho blízkosti, tento rozpor vysvětlil tím, že se domníval, že Romové již byli v autě. Rovněž akcentoval své rozrušení, které skončilo následující den, tzn. že u dalšího výslechu dne 22.5.2012 již rozrušený nebyl. Absolvoval jeden rok vojenské přípravy, kdy byl u železničního vojska v Bohumíně, ze zbraně nikdy nestřílel. Pokud ve své výpovědi dne 22.5.2012 uvedl, že kuši zvedl nahoru k obličeji, zamířil přes mířidla, neboť chtěl trefit dveře od auta, uvedl, že se domníval původně, že tak to bylo, avšak v té rychlosti určitě nemohl ani mířit. Pokud byl dotázán, proč Romy pronásledoval, když tito utíkali jako reakce na jeho výzvu k opuštění pozemku, uvedl, že je pouze „vyháněl“, nejednalo se o pronásledování. On sám nikdy nebyl napaden či pobit romy, možná, když mu bylo 10 či 11 let, mohl mít nějaký incident s těmito ve škole. Ze zbraní vlastní kromě kuše toliko vzduchovku. Když Romové přišli k vraku auta, nic z něj nevzali, přestože tam železo bylo

(železná kola). Jejich záměr dostat se do domu, když byli ve sklepě, dovozoval ze svého „pocitu“. Ve zmíněném sklepě se mohli zdržet Romové minutu nebo dvě, pak je zřejmě vyrušil. Akcentoval, že tito nereagovali na jeho první výzvu k opuštění pozemku, utíkat začali až po jeho druhé výzvě. Když šel podruhé ven, kuši s sebou neměl, přesto obavy měl stále, šel opatrně, pomalu, neboť slyšel výkřiky, že někoho zabil. Od doby výstřelu do doby jeho druhého příchodu se šípem mohlo uplynout řádově 1 – 3 minuty. Jak již uvedl, on sám žádné negativní zkušenosti do té doby s romy neměl. Připustil, že v době události mohl být ovlivněn negativním veřejným míněním ve vztahu k tzv. nepřízpusobivým občanům. Pokud byl dotázán, zda by se choval stejně v případě, že by osoby nežádoucí na jeho pozemku, což v tomto konkrétním případě byli romové, byli „bílí občané“, uvedl, že se domnívá, že by se stejně nechoval, i přesto, že by tito dělali totéž, co v konkrétní situaci romové. Akcentoval, že z romů má strach, přesto, když šel podruhé z objektu, kuši si nevzal, nepřemýšlel o tom, zvědavost pravděpodobně překonala strach.

Svědek Gabriel G., jeden z mužů, kteří tvořili společně s poškozeným Martinem H. posádku auta, která dne 26. 4. 2012 přijela k objektu obviněného, uvedl v rámci své procesní výpovědi dne 24.5.2012 (č.l. 78 – 85), že inkriminovaného dne kolem deváté hodiny ráno s poškozeným a svými syny Gabrielem a Danielem R. odjeli automobilem syna Gabriela tov. zn. Fiat Tipo, modré barvy kopat na smetiště a hledat železo. Na místech, která znali, nic podstatného nenašli, a proto cestou domů u xxx náhodně odbočili na nějakou ulici a uviděli starý zbořený dům u cesty, zastavili u něj a poškozený se syny svědka vystoupili z auta a šli směrem k budově podívat se po nějakém šrotu. On zůstal sám v autě, avšak za velmi krátkou chvíli co odešli, najednou uslyšel křik svých synů „tati, tati, on má zbraň“ a uviděl, jak všichni tři utíkají k autu. V té chvíli vystoupil ven, otočil se směrem k domu, jeho synové nastupovali do auta, stejně tak jako Martin H., přičemž v daném okamžiku na rohu domu uviděl polonahého člověka s kuší ve vzdálenosti zhruba 7-10 metrů od auta, namířil kuší, zařval „vy kurvy černé, vás zabiju“ a vystřelil. Pak se normálně otočil a šel zpět do domu. Svědek G. dále uviděl poškozeného, na kterého obviněný kuší mířil, ležet přímo pod zadními otevřenými dveřmi na pravé straně automobilu, hlava mu směřovala ke dveřím auta, z levé strany spánku mu trčel šíp a ležel na zádech. Poškozený vůbec nekomunikoval, jen se třásl, zranění nekrvácelo. Svědek běhal kolem, volal o pomoc, křičel „pomoc, pomoc, tys ho zabil, volej sanitku, volej doktory, tys ho zabil“ a po nějaké chvíli přišel muž, který předtím střílel, v pravé ruce držel šíp a v levé housku, kterou jedl, přišel k autu, přiměřil šíp v ruce k šípu v hlavě poškozeného a sdělil, že mu mají vytáhnout šíp z hlavy, naložit si ho do auta a vypadnout. Žádal jej, aby zavolal sanitku a pomoc, ale obviněný byl flegmatik, nic na to neříkal. Nehádali se spolu, pouze jej žádal, ať zavolá sanitku nebo policii, že nemají telefon. Obviněný však nereagoval, a proto se snažil zastavit auta, která projížděla kolem, zastavilo však až několikáté, ve kterém byli starší manželé, kteří z auta ani nevystoupili, pouze zavolali telefonem sanitku. Synové svědka stáli u auta nad poškozeným, se střelcem neměli žádný konflikt, báli se ho. K dotazům Gabriel G. upřesnil, že v době, kdy obviněného poprvé uviděl, tento stál na cestě a mířil na poškozeného, křičel přitom slova, která již uvedl výše a vzápětí na poškozeného vystřelil. V době výstřelu stál svědek u otevřených dveří u místa řidiče, jeho syn Gabriel již seděl v automobilu na sedadle spolujezdce vedle řidiče a syn Daniel na místě spolujezdce za řidičem. Oba synové do auta naskočili těsně před výstřelem. V době výstřelu stál poškozený u zadních pravých dveří, které byly otevřeny a chystal se nastoupit do auta, ale už to nestihl. V době, kdy on obviněného uviděl, měl kuši již nataženou, nabitou, pouze vystřelil. Po opětovném příchodu na místo k automobilu byl Š. klidný, jen chtěl, ať

poškozenému vytáhnou šíp a vypadnou. Kromě zmíněných osob na místě nikdo jiný nebyl. Svědek rovněž zakreslil polohy všech zúčastněných i automobilu, jakož i vzájemné postavení jednotlivých osob i věcí vůči domu. K poškozenému uvedl tolik, že poslední 4 měsíce před skutkem žil v jejich společné domácnosti, jednalo se o jeho bratrance ze Slovenska. Nikdo z osádky automobilu nebyli v podnapilém stavu, ten den nepožívali žádný alkohol ani drogy. Zda-li měl obviněný vypito, nedokáže posoudit. Rovněž uvedl, že do doby příjezdu policie s autem ani poškozeným nikdo nehýbal. V době výstřelu byly otevřené dvoje dveře auta, a to pravé zadní a levé u řidiče. V okamžiku výstřelu se díval na střelce, který mířil vysoko, zhruba na úroveň hlavy dospělé osoby, byl zcela klidný. Když se vrátil k autu (a po výstřelu se vracel jen jednou), už držel v ruce další šíp, který přiměřoval k šípu, jež měl poškozený v hlavě. Dle jeho názoru se obviněný po výstřelu na místo nedostavil dvakrát, tj. poprvé bez šípu a podruhé se šípem. Součástí výpovědi svědka je i plánek (č.l. 86), na kterém zachytil postavení vozidla, jakož i pachatele.

Svědek Gabriel G. u hlavního líčení zejména stvrdil svou výpověď z řízení přípravného a dále dodal, že u hlavního líčení si toho již moc nepamatuje, vše vypověděl na policii po pravdě, svou výpověď si tehdy přečetl a s touto souhlasil. Akcentoval, že hledali železo, rozhodně nešli krást. V oblasti xxx byli poprvé. Nikdy v důsledku sběru železa konflikt neměl, nejdříve se zeptají, zda mohou šrot vzít nebo zda si jej mohou vykopat, k realizaci dojde až po souhlasu majitelů. Obžalovaného viděli poprvé. Vzhledem k tomu, že má potíže s chůzí, on zůstal u auta a poškozený s jeho syny chtěli jít zaklepat na obžalovaného, jestli nemá nějaké železo, „myslí, že šel zaklepat syn Daniel“. Obžalovaný však najednou vylezl ven a začal řvát, „vy kurvy černé, já vás všechny zabiju“, měl natažený lukostříl se šípem, na což poškozený s jeho syny reagovali útěkem k autu. Vzhledem k tomu, že slyšel, co se děje, vylezl z auta a viděl obžalovaného, jak tento vystřelil po poškozeném z předmětné kuše. Svědek G. akcentoval, že obžalovaný vyhrůžky zabitím pronášel opakovaně. Poškozený s jeho syny poté, co vystoupili z auta a šli k objektu, ve kterém se obžalovaný zdržoval, neměli s sebou žádné nářadí, vše bylo v kufru auta. Přiběhli zpět snad za jednu či dvě minuty. Na své výpovědi setrval i v rámci konfrontace s obžalovaným.

Svědek Daniel R. v rámci své procesní výpovědi ze dne 24.5.2012 (č.l. 97 - 103) potvrdil výpověď svého otce Gabriela G. v tom smyslu, že daného dne hledali šrot a někde v xxx si všimli starého rozbořeného domu, za kterým uviděli nějaké železo na vykopání. Vrátili se proto a zastavili kousek od domu, kdy kromě otce všichni tři (poškozený Martin H., svědek a jeho bratr Gabriel) vystoupili a šli směrem k domu, který obcházeli. Chtěli zaklepat na dveře, zda-li v domě někdo je a případně se zeptat, zda-li si mohou vzít starý šrot. Ke dveřím domu ani nedošli, protože z nich najednou vyšel nějaký muž s kuší, kterou na ně mířil, nic neříkal. Polekali se, otočili a ihned začali utíkat k autu. Bratr Gabriel skočil do auta na místo vedle řidiče, on (myšleno Daniel R.) skočil na místo spolujezdce, přičemž Gabriel křičel na otce ať jede, že ten muž má zbraň. Otec se pak zeptal, kde je Martin, hledal jej, tento však ležel na zemi se šípem v hlavě. Svědek má za to, že v okamžiku, kdy byl poškozený zasažen šípem, byly pravé zadní dveře auta zavřené, neboť je ještě nestihl otevřít. Také má za to, že otec byl v té době v autě. Ihned poté, co zjistili, že poškozený byl zasažen šípem, začali všichni vyvádět, plakat, volat o pomoc. Na místo už v mezidobí přišel muž, který střílel, něco jedl a říkal „hoďte si ho do auta a odvezte pryč“. Otec se snažil zastavovat okolo jedoucí auta, zastavilo až poslední a nějaký pán zavolal sanitku. Z auta však nevystupoval a ihned poté odjel. K dotazům svědek uvedl, že na místě u domu byl poprvé, před výstřelem s obviněným nikdo

z osádky auta nemluvil ani nedošlo k žádnému fyzickému kontaktu, poté co se obviněný po výstřelu vrátil zpět k autu, kde ležel zraněný poškozený, se nechoval agresivně, byl pouze takový divný. Otec svědka obviněného žádal, ať přivolá sanitku, ale tento nereagoval, vypadal, jako by mu to bylo jedno. V době, kdy s bratrem a poškozeným obcházeli kolem domu, neměli v ruce vůbec nic, žádné nářadí ani nástroje. V autě měli motyčky a šrot chtěli případně dát do kufru. Uvnitř domu nebyli. V době, kdy obviněného uviděli poprvé, už držel kuši v ruce, měl ji před sebou před hrudníkem a rychle s ní „kýval“, k obličeji na zamíření si jí nedával. Také tento svědek na plánku zakreslil vzájemná postavení osob i polohu automobilu (č.l. 104).

Svědek Daniel R. u hlavního líčení zejména stvrdil svou výpověď z řízení přípravného a dále dodal, že na předmětnou událost si již moc nevzpomíná, neboť s ohledem na prožitou situaci musel začít užívat silné léky – Lexaurin. Svědek dále uvedl, že jeho otec buď šrot kupuje nebo mu jej lidé darují. Když byli pro šrot kdekoliv jinde, nejdříve vždy zazvonili a zeptali se. Předmětného dne zastavili u jednoho neoploceného baráku, u kterého viděli „bordel“, šli se na něj podívat a on šel zaklepat na plechové dveře. Obžalovaný otevřel s kuší v ruce, on s bratrem i poškozeným začali utíkat, skočil do auta a skrčil se. Popřel, že by byli ve sklepě, v garáži apod. Poškozený i jeho bratr byli kousek vedle něj, ani oni nebyli ve sklepě. Když obžalovaný vylezl z plechových dveří s kuší v ruce, začal ihned na ně mířit, žádné nadávky či výhrůžky ze strany poškozeného neslyšel. Když obžalovaný přišel k autu se šípem, změřil mu hloubku zabodnutého šípu v hlavě a řekl jim, ať mu šíp vytáhnou z hlavy, poškozeného hodí do auta a odjedou pryč. Z toho, co se stalo, byli všichni v šoku. Po přečtení již zmíněné výpovědi z řízení přípravného byl tento opětovně dotázán, zda skutečně zaklepal na dveře či nikoliv, uvedl, že si to již nepamatuje, avšak žádný šrot sami nevzali proto, neboť nejdříve chtěli na dveře zaklepat a zjistit, zda tam někdo bydlí. Na své výpovědi setrval i v rámci konfrontace s obžalovaným.

Svědek Gabriel R. v rámci své procesní výpovědi ze dne 24.5.2012 v přípravném řízení (č.l. 88 – 94) taktéž potvrdil výpověď svého bratra i otce, a to jak co se týče jejich záměru a úmyslu najít u objektu obviněného nějaký šrot, tak následných událostí. Doplnil, že v okamžiku, kdy chtěli zaklepat na dveře domu, se najednou tyto otevřely a vyšel z nich muž s nataženou kuší. V tom okamžiku bratr Daniel vykřikl „pozor, on vystřelí“, všichni tři se ihned otočili a začali utíkat směrem k autu. Bratr cestou křičel „pozor, on má zbraň, on nás zastřelí“, otec mezi tím vystoupil z auta, aby se podíval co se děje, Daniel nasedal do auta, on taktéž, a vzápětí i otec. Poté se otec zeptal, kde je Martin a on jej uviděl ležet na zemi se šípem v hlavě. Podíval se směrem k domu a uviděl tam obviněného, jak stojí s kuší v ruce, byla již bez šípu a držel ji směrem k zemi. Díval se přitom na svědka a jeho společníky, nic neříkal a posléze odešel pryč. Po krátké době se vrátil zpět, v jedné ruce nesl šíp a v druhé držel housku, kterou jedl, přičemž začal přiměřovat donesený šíp se šípem zabodnutým v hlavě poškozeného. Otec svědka říkal, že má zavolat sanitku, že ho zabil, ale on jen odpověděl „vytáhněte mu z hlavy ten šíp a odvezte si ho odsud“. Také říkal něco v tom smyslu, že mu nechtěl mířit na hlavu, že chtěl jenom na nohy. Otec v mezidobí zastavoval okolo jedoucí auta, zastavil nějaký pán, který zavolal policii, pak přijela i rychlá záchranná služba, která vrtulníkem odvezla poškozeného. Předtím, než obviněný vystřelil na poškozeného, zakřičel slova „vy kurvy černé, já vás tu postřílím“, do té doby nic neříkal a ani v průběhu celé doby mezi skupinou z auta a obviněným nedošlo k žádnému fyzickému ani slovnímu konfliktu. On sám výstřel neviděl, slyšel pouze křičet obviněného, neslyšel ani zvuk vystřeleného šípu. Předmětného dne nepil žádný alkohol, ani nebral jakékoli léky či drogy. Poškozený

Martin H. byl dle vyjádření svědka takové velké dítě, byl opožděný, neuměl číst ani psát, chodil si tak po světě, nebyl agresivní. Také tento svědek zakreslil plánek polohy osob i věcí (č.l. 95). I tento svědek akcentoval shodně jako ostatní, že v době, kdy obcházeli dům, s sebou nic nenesli a v okamžiku, kdy uviděli vyjít ze dveří obviněného s kuší v ruce, začali všichni tři okamžitě utíkat směrem ke svému autu.

Svědek Gabriel R. u hlavního líčení zejména stvrdil svou výpověď z řízení přípravného a dále dodal, že když projížděli xxx, zastavili u nějaké zříceniny, rozbitého baráku, ke kterému se s bratrem a poškozeným šli podívat. Otec zůstal v autě či u auta. Když přišli před plechové dveře, z těchto vyšel polonahý v trenýrkách obžalovaný, který na ně něco zařval, již neví, co. Oni začali utíkat, nalezli do auta, poškozený to však nestihl. Neměli s sebou žádné nářadí, dům pouze obešli, taktéž nebyli ve sklepě, po seznámení s výpovědí obžalovaného na svém tvrzení setrval včetně toho, že ve sklepě nebyli, neboť by je jinak „vyčuchal pes“. Na své výpovědi setrval i v rámci konfrontace s obžalovaným. Když utíkali k autu, slyšel, jak někdo z dálky zakřičel něco jako „vy kurvy černé, já vás tady všechny postřílím“. Zasažení poškozeného šípem neviděl, neboť nastupoval do auta.

Svědek Alois N. uvedl, že dne 26. 4. 2012 zhruba kolem 13:00 hod. projížděl svým automobilem kolem domu obviněného, kterého zná od vidění a uviděl na cestě dva Romy, kteří šli proti němu a mávali na něj a zastavovali jej. Zastavil a přes okénko se zeptal, co se děje. Romové mu řekli, ať volá policii, že ho zabil, že leží se šípem v hlavě. Moc tomu nerozuměl, ptal se, co se stalo, ale Romové stále dokola opakovali, ať volá policii, že nemají telefon. Nejdřív si myslel, že si z něj dělají legraci, ale nakonec zavolal policii a sdělil, co mu Romové říkali. Taktéž policii oznámil, že na místě má být poraněný šípem nějaký člověk, posléze si všiml i obviněného, který říkal něco v tom smyslu „on žije“. Svědek v danou chvíli ani nevystupoval z auta, vezl manželku k lékaři a celá situace na ni nepůsobila dobře. Poškozeného zraněného neviděl, jen si při projíždění poblíž auta všiml, že na zemi leží nějaká osoba. Kromě obviněného žádnou z na místě přítomných osob neznal, Romové vypadali velmi rozrušeně, od Š. se jakoby distancovali, ale nevypadalo to, že by mezi nimi byl konflikt. Š. stál poblíž, říkal Romům něco ve smyslu, on není mrtvý. Žádné další osoby na místě nebyly. Vracel se zhruba za hodinu a půl, to už na místě byli policisté, zastavil a sdělil jim, to co uvedl i nyní ve své výpovědi. Co se týče obviněného, tak k jeho osobě vypověděl pouze tolik, že byl takový samotářský, měl nějaké motorky a činky, mladí za ním chodili cvičit. Ví o tom, že, že byl v minulosti vykraden.

Svědek Alois N. u hlavního líčení zejména stvrdil svou výpověď z řízení přípravného a dále dodal, že v okamžiku, kdy jej Romové zastavovali, poznal obžalovaného, kterého znal z vidění. V tomto okamžiku žádný konflikt mezi Romy či obžalovaným nebyl. Posledně jmenovaný byl dle jeho názoru rozrušený, avšak svědek nebyl schopen ani k opakovaným dotazům zmíněný stav Š. popsat, v čem, event. jak se jeho rozrušení projevovalo. Když Romové jej žádali o přivolání sanitky, obžalovaný souhlasně kýval hlavou, něco se zmínil, že snad on má vybitý mobil či nemá kredit. Předmětný pozemek oplocený nebyl, žádný zvonek na domě rovněž nebyl, jakož ani cedule s označením soukromého pozemku. Š. neměl ve vesnici pověst násilníka. Bydlí od něj (myšleno svědek N.) zhruba 300 až 400 metrů, nachází se v této oblasti více domků a je pravdou, že do jejich objektu v minulosti bylo vloupáno, avšak kým, zjištěno nebylo.

Svědek Martin P., jeden z policistů zasahující policejní hlídky na místě spáchání činu bezprostředně po jeho oznámení, vypověděl, že po příjezdu na místo bylo viditelně vedle cesty zaparkováno osobní motorové vozidlo tmavé barvy, vedle něhož stáli tři Romové a poměrně emotivně upozorňovali na skutečnost, že vedle leží jejich mrtvý kamarád. Při pohledu za automobil ihned uviděl na zemi ležet muže, kterému z hlavy viditelně vyčníval šíp. Po kontrole jeho životních funkcí zjistil, že poškozený stále žije, proto ihned přivolal rychlou lékařskou pomoc. Osoby na místě přítomné viděl poprvé, chování obviněného si už přesně nevybavuje, ale nechoval se agresivně, s nikým se nedohadoval a v klidu čekal na příjezd dalších policistů. Romové ve vztahu k obviněnému taktéž nebyli agresivní, pouze plakali a křičeli, že jim obviněný zabil kamaráda. Co se zbraně týče, tak kuši přinesl obviněný na místo společně s kolegou včetně jednoho ze šípů, což bylo posléze hlídkou zajištěno, ale na bližší okolnosti si již svědek nepamatuje.

Svědek Martin P. u hlavního líčení zejména stvrdil svou výpověď z řízení přípravného a dále dodal, že na místě činu žádné vytěžování či rozhovory s přítomnými neprováděli, snažili se poškozenému poskytnout pomoc, zajistit místo činu a zbraň. Ani k opakovanému dotazu nebyl schopen blíže popsat chování obžalovaného Š., neboť se soustředil na komplexní dění. Přesto však dodal, že tento mu připadal klidnější, než by očekával s ohledem na to, k čemu mělo dojít. Obžalovaný nebrečel, nekřičel, neběhal, nereagoval přehnaně emotivně, nedošlo mezi zúčastněnými k žádnému hlasitému konfliktu. Jako policista působící na Obvodním oddělení xxx od r. 2004 má poznatky, že oblast, kde došlo k trestné činnosti, je více exponovaná z pohledu majetkových krádeží v objektech, než kterákoliv jiná oblast v okolí. Jednalo se o časté podezření v tom smyslu, že do oblasti vyjížděly skupiny romských osob v jednom vozidle, které bez svolení majitelů vnikali na pozemky, odnášeli kovové předměty a pokud zjistili vstup do obydlí, vnikali i do těchto. Rovněž byl zjištěn nadměrný počet podvodů na seniorech. Násilná trestná činnost se v této oblasti vyskytovala asi ve stejné míře jako kdekoliv jinde.

Svědkyně Pavlína S., další policistka zasahující na místě bezprostředně po činu, vypovídala shodně jako svědek P. a dodala, že zbývající tři Romové celou dobu plakali a k dotazům, co se stalo, přes sebe vykřikovali „on ho zabil, on ho zabil“. Na místě přítomný muž, později zjištěný obviněný Jaromír Š., poblíž klidně stál, nebyl rozrušený ani agresivní, k dotazům odpovídal, že chtěl Romy postrašit, že se jich bál, a když začali utíkat k autu, šel za nimi a pak kuše najednou vystřelila. Na svědkyni působil dojmem, že mu nedochází, co se stalo. V době příchodu policejní hlídky neměl kuši u sebe, byla uložena v posilovně a na žádost jim byla vydána. Žádnou jinou zbraň svědkyně neviděla. V průběhu jejich přítomnosti k žádnému konfliktu mezi Romy a obviněným nedošlo.

Svědkyně Pavlína S. u hlavního líčení zejména stvrdila svou výpověď z řízení přípravného a dále dodala, že když přijeli na místo činu, nacházeli se zde Romové, kteří byli velmi rozčílení a ukazovali na místo v trávě, kde ležel člověk s šípem v hlavě. Vzhledem k tomu, že viděli, že tento dýchá a chvěl se, okamžitě zavolali sanitku. Obžalovaného Š. svědkyně zná, neboť spolu chodili do základní školy. Jmenovaný byl nervózní, ovšem posléze svědkyně nedokázala popsat, jakým způsobem a v čem se nervozita u obžalovaného projevovala. Tento nebyl úplně vyděšený, že by se z toho sesypal, nepadal, nevrávoral apod. Když s ním hovořila, jeho odpovědi měly smysl, dokázal na její dotaz logicky odpovědět. V již zmíněné základní škole se moc neprojevoval, byl zakřiknutý, společných srazů se nezúčastnil, takže nemůže se ani vyjádřit, jak se jeho nervozita projevovala v dřívějším období. Když se potkali, pouze se

pozdravili. Svědkyně potvrdila, že oblast xxx z pohledu páchání trestné činnosti je problémová, neboť zde byl větší výskyt a tudíž problém sběračů kovů, na které si lidé stěžovali. Kov sbírali bezdomovci i romové, většinou přijeli autem a sbírali, co lidé měli za plotem. Svědkyně nebyla schopna odpovědět, zda policie vypátrala někoho, kdo se podílel na krádežích šrotu.

Vzhledem k tomu, že svědkyně Pavla S., jakož i Martin P. byli policisté zasahující na místě činu, soud upozornil strany již v průběhu dokazování, a to po výslechu svědkyně, že nebude přihlíženo k tomu, co oba policisté zjistili vytěžováním na místě činu. Tito se většinou vyjádřili ke stavům jak obžalovaného, tak svědků či osob, jež se na místě činu nacházeli.

Ve vztahu k příčině smrti poškozeného Martina H., mechanismu vzniku jeho poranění i dalším souvisejícím otázkám byl znalci z oboru zdravotnictví, odvětví **soudní lékařství MUDr. Markem Dokoupilem a Mgr. Margitou Smatanovou, Ph. D.** vypracován znalecký posudek, jehož součástí byla i **toxikologická** část znalce **RNDr. Petra Kurky, CSc.,** s následujícími výsledky. Po provedené pitvě těla zemřelého poškozeného Martina H., o hmotnosti 69 kg a výšky 167 cm, byly znalci soudními lékaři při **zevní** prohlídce konstatovány především dvě čerstvé chirurgicky sešité rány, lokalizované ve spánkových krajinách oboustranně. Tělo zemřelého bylo k pitvě přivezeno po osmidenní hospitalizaci ve Fakultní nemocnici v Ostravě, bez civilního ošacení. **Vnitřní** prohlídkou pak bylo zjištěno střelné poranění hlavy tvořící průstřel dutiny lební se střelným poraněním spánkových laloků mozku a kmene mozkového. Prokázán byl rovněž otok mozku s vyznačením otlaků týlních otvorů a hran pyramid. Orgány vykazovaly známky překrvení a otok byl rovněž v plicní tkáni. V šupině levé spánkové kosti se nacházel na zevní ploténce kulatý otvor o průměru 1 cm, který se trychtýřovitě rozšiřoval do dutiny lební – **šlo o vstřel** a v šupině pravé spánkové kosti byl otvor nepravidelně naznačeného obdélníkového tvaru s kostními úlomky vylomenými směrem z dutiny lební velikosti 1,5 x 1,2 cm – **šlo o výstřel.** Střelný kanál vycházel ze střelné rány lokalizované v levé spánkové krajině v místě nad ušním boltcem, zranil kůži, podkoží, spánkový sval vlevo, šupinou kosti spánkové pronikl do dutiny lební, a tam zranil levý spánkový lalok mozku, kmen mozkový nad Varolovým mostem, pravý spánkový lalok mozku, tvrdou plenu mozkovou a šupinou pravé kosti spánkové pronikl z dutiny lební, kde zranil kůži, podkoží a svalovinu pravé spánkové krajiny a končil v ráně lokalizované před ušním boltcem. **Šlo o průstřel dutiny lební, kdy střelný kanál směřoval zleva doprava, jen mírně zezadu dopředu a lehce dolů.** Onemocnění přirozené povahy, které by se podílelo na nastalé smrti, nebylo prokázáno. Z obsahu zdravotní dokumentace pak vyplývá, že při přijetí k hospitalizaci poškozeného dne 26. 4. 2012 bylo zjištěno střelné poranění hlavy, vytvořené průnikem cizího tělesa – šípu – zaklíněného příčně v hlavě mezi spánkovými krajinami. Předmětné cizí těleso bylo urgentně odstraněno při operaci v den přijetí a dále byly popisovány známky poruchy funkce CNS s hlubokým bezvědomím. Doba smrti byla stanovena lékařem Neurochirurgické kliniky FN Ostrava na 3. 5. 2012 ve 21:20 hodin a není v rozporu s nálezem učiněným při soudní pitvě. Rozhodné poranění vzniklo při zasažení hlavy střelou vystřelenou z mechanické střelné zbraně (nízká úsťová rychlost střely), přičemž v době výstřelu byl poškozený natočen ke střelci více svou levou stranou a na podkladě lokalizace střelného kanálu je důvodné předpokládat, že byl zasažen v době, kdy se nacházel **v polovzpřímené poloze, anebo ve vzpřímené poloze při současné lokalizaci pod úrovní horizontu střelce.** Na těle zemřelého nebyla prokázána žádná sebeobranná poranění, přičemž drobné oděrky v oblasti obličeje a krku vznikly při

manipulaci s bezvládným tělem při poskytování lékařské péče před smrtí. **Bezprostřední příčinou smrti poškozeného je střelné poranění mozku.** Z **toxikologické** části posudku pak vyplývá, že ve vzorku krve odebrané dne 26. 4. 2012 nebyl přítomen žádný alkohol a z toxikologicky významných látek byl prokázán midazolam a clonazepam, což jsou medikamenty indikované před celkovou anestezií, či v intenzivní a resuscitační péči a se zklidňujícím účinkem.

Pro řádné zadokumentování výhledových možností obviněného, vzdáleností mezi jednotlivými podstatnými body pohybu obžalovaného i poškozeného, jakož i na místě přítomných svědků, a taktéž i pro prověření výpovědí všech zúčastněných, byla za přítomnosti soudního lékaře i znalce OKTE z oboru balistika, dne 23.8.2012 provedena **rekonstrukce** ve smyslu ust. § 104d tr. řádu na místě činu, jejíž průběh je zadokumentován ve vyhotoveném protokolu s fotodokumentací. Před zahájením rekonstrukce byl **obžalovaný** opětovně vyslechnut k průběhu celé události, přičemž k tomuto nejen vypovídal, ale dle jeho výpovědi **svůj pohyb v časových intencích odpovídajících reálnému průběhu skutku, taktéž předvedl jednotlivé fáze svého pohybu i jednání.** Zejména pak předvedl, jakým způsobem **kuši držel** (hrot šípu směřoval směrem k zemi) a taktéž sdělil, že **před výstřelem jakoby zakopl** a víceméně náhodně zavadil o spoušť. V průběhu rekonstrukce byly zaznamenány místa dopadu šípů v terčovnici při mířené střelbě kuší figurantem, nacházejícím se v různých postaveních, jednak podle výpovědi obžalovaného a současně též v postaveních odpovídajících situaci v době spáchání činu. Především bylo v průběhu rekonstrukce, provedením jednotlivých zkoušek dopadu vystřeleného šípu, zjištěno, že kuše, s ohledem na lokalitu poranění poškozeného, nemohla být namířena směrem dolů, neboť v tom okamžiku by se hlava poškozeného musela nacházet v úrovni pod dolní hranou otevřených dveří automobilu a taktéž bylo bez jakýchkoli pochybností zjištěno, že obžalovanému nic nebránilo ani neztěžovalo výhledové možnosti na postavu poškozeného.

Po provedené rekonstrukci byl znalci **z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství**, zpracován **dodatek ke znaleckému posudku**, z něhož vyplývá, že na podkladě skutečností zjištěných soudní pitvou, zejména pak směru střelného kanálu pronikajícího dutinou lební nutno konstatovat, že směr **střelného kanálu nekoresponduje se vzájemným postavením střelce a poškozeného tak, jak vyplývá z protokolu o rekonstrukci a výpovědi obžalovaného.** Na podkladě charakteru rozhodného poranění je totiž logické předpokládat, že v době výstřelu byla hlava poškozeného lokalizována pod úrovní horizontu výstřelu. Celá rekonstrukce byla mj. zaznamenána na DVD nosiči, který je součástí vyšetřovacího spisu.

U hlavního líčení **znalec MUDr. Dokoupil** stvrdil závěry písemného znaleckého posudku a dále dodal, že se zúčastnil rekonstrukce na místě činu a akcentoval, že dráha střely probíhala mírně shora dolů, tzn. že střelec musel být výše, než hlava poškozeného. V případě, že by v době výstřelu měl střelec kuši úplně na zemi, pak by dráha střely směřovala úplně nahoru.

Ze znaleckého posudku OKTE, odvětví **kriminalistická balistická expertiza**, pak zejména vyplývá ten závěr, že předložená (v rámci trestního řízení zajištěná) reflexní kuše je způsobilá ke střelbě, **byla ověřena bezchybná činnost pojistky**, orientační pádová zkouška měla negativní výsledek a **vyloučila tak možnost nežádoucího výstřelu** a orientačním měřením hodnoty odporu spouště siloměrem bylo zjištěno, že

zbraň má citlivou spoušť. Rozptyl zásahů s pěti různými šípy byl na vzdálenost cca 12,5 m zhruba 12cm a při opakovaném použití jednoho šípu ke střelbě, ale vždy jen v rozsahu 3-5 cm. **Šíp vystřelený na 12,5 m měl plochou dráhu letu,** na tuto vzdálenost měl dostatečný potenciál pro způsobení daného zranění poškozeného. Vzhledem k výsledkům provedené rekonstrukce na místě lze připustit, že okolnosti děje výstřelu a následné zasažení poškozeného šípem do hlavy, se v otázce vzdálenosti střelce od poškozeného v okamžiku výstřelu shodují s výpovědí obviněného.

U hlavního líčení vyslechnutý **znalec Mgr. Ivo Mučka** stvrdil závěry písemného znaleckého posudku a dále dodal, že se jednalo o sportovní kuši, která se dá použít na lov drobné zvěře, avšak většinou v našich podmínkách se používá na terčovou střelbu, kdy se používají šípy terčové, tzn. s ocelovou šipkou (což byl tento případ) s tím, že hrot je možno vyměnit za hrot lovecký s břity. Jedná se o zbraň mechanickou, plně funkční bez jakýchkoliv závad. Předmětná kuše, tak jako v převážné míře všechny tyto zbraně, měla citlivou spoušť, neboť to vyžaduje způsob střelby. Kuše mají jednoduchou pojistku na zajištění spouště. V souvislosti s přesností, resp. rozptylem zásahů na vzdálenost 12,5 metrů docházelo k běžnému zasahování kružnice o poloměru 100 mm, tzn. že předmětná zbraň byla celkem přesná. Dle názoru znalce šíp vystřelený z předmětné kuše byl schopen na zmíněnou vzdálenost způsobit střelné poranění v rozsahu, jak u poškozeného bylo zjištěno. Poškozený v době výstřelu nemohl být ve vzpřímené poloze, mohl být předkloněný, mohl klečet apod. Znalec rovněž připustil, že s ohledem na rychlý sled událostí nelze vyloučit, že se mohlo jednat i o střelbu tzv. „nazdařbůh“ směrem na vozidlo, avšak následně uvedl, že se nevyjádřil přesně, nejednalo se o znalecký závěr, nýbrž vyjádření slangové. Pokud střelec umí s kuší zacházet a je s ní sžitý, pak rychlé zacílení, zamíření je u něj během okamžiku. Držení kuše nepodléhá žádnému povolovacímu řízení, v rámci znaleckého zkoumání byla zjištěna bezchybná činnost pojistky, taktéž byla provedena orientační pádová zkouška s negativním výsledkem, což tento akcentoval. Posléze znalec konkrétně předvedl přípravu střelby z předmětné kuše s tím, že k této není zapotřebí žádné zvláštní dovednosti. Pokud člověk má průpravu se střelbou z jiné palné zbraně, pak i střelba z kuše je pro něj jednodušší. V rámci již zmíněné rekonstrukce obžalovaný předvedl své postavení, kdy v souvislosti s objektivním nálezem střely v hlavě poškozeného nutno konstatovat, že dráha střely musela jít pod horizont, neboť vstřel a výstřel je mírně zešikma, tzn. že poškozený musel být níže, než zmíněný horizont. V případě, že by střelec ležel na zemi či by mu kuše upadla na zem a došlo k náhodnému výstřelu, nemohl by poškozený být zasažen tak, jak bylo u něj objektivizováno.

K zodpovězení otázek týkajících se duševního stavu obviněného byl znalci z oboru zdravotnictví, odvětví **psychiatrie a klinická psychologie**, zpracován znalecký posudek, ve kterém nejprve znalec **psychiatr MUDr. Svatopluk Sedláček** dospěl k následujícímu. Obviněný Jaromír Š. v době vyšetření ani v době spáchaného skutku kladeného mu za vinu netrpěl ani netrpí duševní chorobou ve vlastním slova smyslu, psychózou a ani jinou duševní poruchou významnou z forenzně psychiatrického hlediska. Znalec psychiatr nezjistil žádné významné odchylky ve struktuře jeho osobnosti, není u něj osobnostní psychopatologie v míře poruchy osobnosti. Jeho sociální adaptace je bezproblémová, bez asociálních epizod. Nebyly nalezeny žádné signály abusu alkoholu nebo drog, ani obecné či specifické příznaky povleklého konzumu těchto látek. Jeho psychické funkce, které rozhodují o správné orientaci v okolí i vlastním vnitřním světě, byly zcela zachované. **Obviněný byl schopen rozpoznat protiprávnost svého jednání a současně byl zcela schopen své jednání ovládat.** Jeho

rozpoznávací i ovládací schopnosti byly v době inkriminovaného jednání zcela zachovalé. V daném případě se jednalo o afektové jednání, avšak znalec vyloučil patický afekt stejně jako vyloučil, že by se jednalo o jednání, které jakýmkoli způsobem mohlo narušit jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti. Obviněný je schopen chápat smysl trestního řízení, účinně se hájit a stejně tak chápat i význam případně uloženého trestu. Je rovněž schopen chápat obecná pravidla regulující sociální chování a v těchto dimenzích i jednat. V jeho osobní i rodinné anamnéze není psychiatrické zátěže, znalec nezjistil ani žádné poznatky či údaje o jakýchkoliv okolnostech či skutečnostech, které by případně svědčily pro jakékoliv chorobné omezení jeho duševního stavu. V jeho sociální adaptaci, která odpovídá formátu osobnosti spíše materiálně zaměřené, není nejmenších náznaků antisociálních stigmat. Jeho vnímání není narušené, je schopen správně vnímat, zapamatovat si a reprodukovat prožité události, jeho intelektové schopnosti odpovídají pásmu dolní poloviny průměru (IQ 91), není přítomen druhotný úbytek rozumových schopností. Je zakotven v realitě spíše převahou v poli praktičnosti. Emotivita je dobře strukturovaná, vyšší emoce jsou ve svých základních etážích rozvinuté.

U hlavního líčení vyslechnutý **znalec MUDr. Svatopluk Sedláček** stvrdil závěry písemného znaleckého posudku a dále nic nového nedodal.

Znalec **klinický psycholog PhDr. Petr Vavřík** pak na základě znaleckého zkoumání osobnosti obviněného uvedl následující. Obviněný je lehce nevyváženou osobností ve středním pásmu mezi póly extraverze a introverze bez extrémů a anomálií v temperamentové bázi bez znaku impulsivity, explozivity či nezdrženlivosti. Emocionalita je poměrně jednoduše učleněná, chudší a nekomplikovaná, menší flexibilita emočně prožitkových dějů. Není však znaků zvýšené úzkostnosti či dispozice k depresivním prožitkům. Je schopnost pozitivní sentimentality a jednoduchých konvenčních prožitkových schémat. Oblast sebehodnocení bez anomálií, přiměřená sebekritičnost a realismus bez známek nadměrného sebevědomí či zvýšené pozitivní sebestylizace. Přítomen jednoduchý, konzervativní vztah ke světu, spíše defenzivní než ofensivní, v jehož rámci je patrný nedůvěřivý vztah k Romům v přímé vazbě na opakované osobní negativní zkušenosti s kriminalitou příslušníků romského etnika. Není však znaku rasismu ve smyslu ideově založeného předsudku, ani obecných tendencí k pocitům rasové nadřazenosti vůči jiným etnikům. V jeho vztazích k lidem se obecně uplatňuje základní vstřícnost a nekonfliktnost, avšak též jistý svéráz. Tento zahrnuje svébytnost, nezištnost, naivitu i menší empatickou zdatnost a menší obratnost při řešení problémů a je pravděpodobnost neobratných způsobů zvládání náročnějších interpersonálních situací. Je zde jistá čitelnost jeho osobnosti ze strany sociálního okolí a nekomplikovanost, malá snaha zabývat se druhými a rozumět jim, malá schopnost navazovat vztahy důvěrnějšího typu. Nebyly zjištěny sklony k nadřazenosti či nevraživosti vůči lidem, nebyly zjištěny znaky zvýšené agresivity jako vyhraněného osobnostního rysu. Agresivní prvky chování jsou však u něj v kontextu jeho nevyrovnanosti a sociálně interakční neobratnosti možné v situaci frustrace a zátěže. Jeho intelekt mu umožňuje dobrou orientaci v realitě a dobrý praktický úsudek. Časné fáze vývoje jeho osobnosti se odehrávaly v méně stabilním rodinném prostředí s problémovým a agresivním chováním otce, který byl pro obviněného v dětství zdrojem úzkosti. Vztahy s matkou byly bez potíží. Spektrum sociálního chování obviněného je poměrně úzké a málo diferencované, lze u něj předpokládat menší obratnost v situacích interpersonálních problémů. V jeho životním stylu je patrný jistý kult maskulinity s důrazem na fyzickou sílu a na rozvoj vlastní fyzické výkonnosti a převahy s typickou

konfigurací zájmu (posilování, jízda na krosových motocyklech, zájem o filmy s tématem asijských bojových umění, zájem o zbraně a střílení). Tento životní styl však není v míře problémovosti. Co se týče jednání, které je mu kladeno za vinu, tak toto je psychologicky nejlépe vysvětlitelné, jako vyústění vypjaté konfliktní situace, jako dramatická, afektivně nesená odezva na situaci (a na vlastní přepjatou interpretaci této situace), jež skutku bezprostředně předcházela. Z pozice obviněného byla prožívaná nejspíše v souhře pocitů nevole nad pohybem cizích mužů na pozemku a v objektu, který považuje za svůj domov a dále pocitu ohrožení, strachu, ale též hněvu a potřeby tyto muže zastrašit a z pozemku je vypudit. V širším výkladovém rámci pak lze připustit faktor přepjatého hodnocení obviněného dané situace a přepjaté reaktivity zahrnující taktéž i uvolnění nahromaděného frustračního potenciálu, zřejmě vycházejícího z minulých negativních zkušeností. Všechny tyto tři oblasti pocitů z prožívané situace pak mohly vést k přepjaté reakci v rozměru vytýkaného skutku. Co se týče možností resocializace obviněného, tak u něj nebyly zjištěny žádné psychopatologické ani psychologické faktory, které by jeho resocializaci významněji problematizovaly. Za předpokladu adekvátní morální sebereflexe a motivovanosti ke změně je u něj resocializace možná.

U hlavního líčení vyslechnutý **znalec PhDr. Petr Vavřík** stvrdil závěry písemného znaleckého posudku a dále dodal, že při akutních reakcích na stres bývají přítomné buď dramatické afektové projevy velmi nápadné, dráždivé, nebo naopak nápadný útlum a zablokování emotivity. Z popisu průběhu skutkového děje a vyjádření obžalovaného však znalec nebyl schopen potvrdit ani jeden z těchto vyhraněných znaků nebo variant. Známky hlubokého traumatu z pocitu viny nezaznamenal. Obžalovaný nezaujímal ani žádné vyhraněné postoje ve smyslu bagatelizace skutku. PhDr. Vavřík připustil, že opakované negativní zkušenosti s kriminalitou na vlastním objektu mohly u obžalovaného sehrát roli jakéhosi kumulativního faktoru, který přispěl k přepjatému hodnocení té situace, k razantnější reaktivitě.

Z odborného vyjádření OKTE, z oboru kriminalistika, **odvětví genetika,** byla izolována DNA poškozeného, která následně sloužila pro případnou identifikaci poškozeného, neboť v době vzniku zranění nebyla jeho totožnost bezpečně známa. Ve vyšetřovacím spise jsou založeny i další listinné materiály vztahující se k identifikaci poškozeného Martina H., přičemž bylo nepochybně zjištěno, že se skutečně jedná o osobu jména Martin H., nar. xxx, trvale bytem v xxx.

Dále je ve spise založen přepis **záznamu telefonního hovoru** na CTV ze dne 26. 4. 2012 ve 12:55:41 hodin volajícího Aloise N. (včetně záznamu hovoru na CD) a **protokoly o vydání věci** – šípů a kuše, ze které bylo vystřeleno. Součástí vyšetřovacího spisu jsou taktéž výsledky o provedené **dechové zkoušce** ke zjištění alkoholu v dechu v době činu na místě přítomných svědků a obviněného, ze kterých vyplývá, že ani jeden z nich nevykazoval v dechu jakýkoliv alkohol. Současně jsou založeny listiny, ze kterých vyplývá, že obviněný **není členem žádného střeleckého či lukostřeleckého sdružení.**

Součástí trestního spisu je i **záznam o použití služebního psa** (č.l. 22). Ze zmíněného materiálu bylo zjištěno, že na místě činu byl nasazen služební pes k vyhledání pachové stopy ve vzdálenosti cca 15 metrů od vozidla odstaveného za domem na parcele č. xxx na ul. xxx, z důvodu znehodnocení prostoru kolem vozidla a zasahujícími záchranáři. Služební pes stopu zachytil a sledoval podél domu až pod dům, kde zahnul vpravo před dům kolem místa vstupu do sklepa a dále před vchod domu, kde stopu ukončil. Délka stopy cca 70 metrů. Soud přistoupil i k výslechu psovoda – **svědka**

Rostislava B., z jehož výpovědi bylo zjištěno, že vše, co na místě zjistí, je uvedeno v záznamu o použití služebního psa, a proto na něj odkázal. Psovi nedali načichávat žádné oblečení, policejní hlídka mu označila oblast, kde by se již teoreticky nikdo neměl pohybovat, a pes zachytil nejčerstvější stopu. Čí však to byla stopa, není schopen odpovědět. K dotazu, zda se mohlo jednat i o stopu od obžalovaného Š., nedokázal svědek rovněž odpovědět, pouze dodal, že pes reaguje na pach člověka. Pokud šlo pohromadě více osob, pes si vybere jednu stopu a tuto sleduje. Když se osoby rozdělí, pes drží stále jednu stopu, přičemž někdy v okamžiku rozdělení osob pes trochu zaváhá a pak jde dál, avšak toto není pravidlem, může jít dále i suverénně a psovod nic nepozná. **Obžalovaný Š.** ve smyslu ustanovení § 214 tr.ř. na výslech svědka reagoval vyjádřením v tom smyslu, že byl u toho, když psovod chodil se psem po pozemku s tím, že pes „prostě barák jen tak obešel“, kdy psovodem mu bylo vysvětleno, že tam bylo moc lidí. K této problematice, tj. použití služebního psa, nalézací soud konstatuje, že v podstatě nebylo zjištěno nic zásadního, neboť ani není možno konstatovat, zda pes šel po stopě svědků – Romů, či event. po stopě uživatele pozemku a obydlí obžalovaného Š. Vzhledem k tomu, že svědci dle svých vlastních výpovědí se po pozemku kolem budovy nepohybovali zcela společně, nýbrž byli kousek od sebe, vůbec není patrno, kterou stopu pes sledoval. Pokud tento dle psovoda si vybere jednu stopu a tuto sleduje, pak z tohoto pohledu není vyloučeno, že další dvě osoby se mohly pohybovat i ve volně přístupném sklepě obydlí užívaného obžalovaným.

Z ustanovení § 125 tr.ř. vyplývá, jaké náležitosti má obsahovat odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně. Nalézací soud podrobně vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporovaly. Při hodnocení provedeného dokazování soud I. stupně důsledně respektoval ustanovení **§ 2 odst. 6 tr.ř.,** tzn. že orgány činné v trestním řízení, resp. soud hodnotil důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Výsledkem této činnosti byl popis skutkového děje tak, jak je obsažen ve skutkové části tohoto rozsudku.

Jaký způsob obhajoby obžalovaný zvolí, je věc jen jeho a jeho obhájce, naproti tomu povinnost nalézacího soudu je hodnotit jeho obhajobu ve vztahu k dalším provedeným důkazům právě již ve zmíněném smyslu ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř.

Obžalovaný Jaromír Š. byl v řízení přípravném policejním orgánem řádným procesním způsobem opakovaně vyslechnut, a to 27.4.2012, tzn. jeden den po rozhodné události, při které přišel poškozený H. o život, posléze byl vyslechnut 22.5.2012 poté, co byl upozorněn na změnu právní kvalifikace, podstatné události rekapituloval a předvedl v rámci rekonstrukce na místě samém dne 23.8.2012. Jaromír Š. se rovněž k obsahu obžaloby podrobně vyjádřil i v rámci dokazování u hlavního líčení.

Obžalovaný Š. v rámci své první procesní výpovědi potvrdil, že v rozhodné době se zdržoval v bývalé stodole v xxx na ulici xxx v blízkosti zříceniny domu č.p. xxx. Zmíněnou bývalou stodolu si přizpůsobil jednak k bydlení a taktéž v ní zřídil i posilovnu. 26.4.2012 se zdržoval v tomto objektu kolem poledne, kdy si všimnul projíždějícího tmavého vozidla, které nejdříve zaparkovalo v blízkosti hlavního vchodu a poté na druhé straně budovy. Z okna viděl vystoupit čtyři Romy a dále v podstatě detailně popsal pohyb těchto nezvaných hostů. Jmenovaní měli jít k vraku automobilu, který se nacházel na zahradě. Poté šli směrem k objektu, který obýval a dívali se dovnitř, zřejmě jej však

neviděli z důvodu závěsů v oknech. Posléze se zastavili u staré lednice, pokračovali dále kolem budovy dozadu, kdy je ztratil z výhledu a následně je měl uslyšet šramotit ve sklepě. Vzhledem k tomu, že ze sklepa se dalo vyjít do místnosti, kterou obýval přes otvor v podlaze, dostal strach, a proto chtěl Romy z pozemku i objektu vyhnat. V této souvislosti uchopil kuši, kterou si zakoupil zhruba před 2 měsíci včetně šípů, a ze které až do předmětného dne vystřelil snad pětkrát do země. S takto připravenou kuší vyšel před objekt, ve kterém bydlel, kdy na jedné straně tvrdil, že měl strach z mužů, na druhé straně nechtěl, aby mu tito něco odcizili. Kuši držel na úrovni pasu a přítomné Romy vyzval k odchodu, na což tito nereagovali a měli se stále k němu přibližovat. Přistoupil proto k opětovné výzvě, současně přiložil kuši k ramenu, měl na muže zamířit, na což tito reagovali útěkem směrem k cestě „a on vykročil za nimi“. Asi po 10 metrech došel na cestu vedoucí kolem domu, zabočil vpravo za roh, uviděl automobil, kdy někteří z mužů v té chvíli již byli v autě, další do něj dobíhali. Nalézací soud v této souvislosti musí akcentovat, že obžalovaný Š. v rámci zmíněného prvního procesního výslechu neuváděl nic v tom směru, že by Romové, kteří se pohybovali v blízkosti objektu, který užíval, měli něco, resp. cokoliv v ruce, což by event. mohlo být posléze soudem vyhodnoceno jako zbraň. Nezmínil se ani v náznacích o tom, že by Romové vůči jeho osobě pronesli jakékoliv výhrůžky, gestikulace apod. Jestli tito reagovali útěkem na první či druhou výzvu, není zásadní, podstatné je, že i obžalovaný tvrdil, že tito po jeho výzvě začali z pozemku utíkat, kdy někteří v okamžiku, kdy on došel na cestu vedoucí kolem domu a zabočil vpravo, již byli v odstaveném autě a další do něj dobíhali. Jmenovaný tudíž popisuje pohyb Romů, ze kterého bylo možno usoudit, že tito akceptovali jeho výzvu a snažili se z blízkosti obžalovaným užívaného objektu odjet. Jaromír Š. i za této situace, jak sám tvrdil, nemířil nijak přesně (výkladem z opaku je možno dovodit, že částečně tudíž mířil), vystřelil směrem na dveře automobilu, kdy kuši měl směřovat k zemi. Posléze se vrátil zpět do jím užívaného objektu až do okamžiku, kdy uslyšel od automobilu výkřiky o zabití, v důsledku čehož pojal podezření, že se něco stalo, a proto se šel podívat k automobilu. V hlavě jednoho z Romů uviděl šíp své kuše, z čehož byl v šoku. V tomto okamžiku nalézací soud akcentuje, že obžalovaný na své rozrušení, šok apod. poukazoval opakovaně, avšak nebyl schopen jej blíže rozvést, v čem se tento šok či rozrušení projevovalo, co cítil, v jakém byl rozpoložení. Z provedeného dokazování bylo zjištěno, že tento, když se vrátil k autu, měl v podstatě dokončovat svůj oběd, resp. jedl housku. Ani přítomní zasahující policisté, svědci P. a S., přestože poukazovali na jeho rozrušení, nebyli schopni blíže specifikovat, v čem se toto projevilo. Za podstatné rovněž je možno označit situaci, kdy jeden z Romů byl zasažen šípem vystřeleným z kuše obžalovaného do hlavy, neměli mobil a tudíž nemohli přivolat lékařskou službu či policii, a proto zastavovali okolo jedoucí auta. Obžalovaný Š. přestože s mobilním telefonem disponoval, lékařskou službu nepřivolal. Ani v tomto okamžiku k žádným dalším konfliktům ať již verbálním či fyzickým mezi obžalovaným a přítomnými Romy nedošlo. V rámci další procesní výpovědi obžalovaný Š. poskytnul doplňující informace v tom směru, že objekt, který užíval v rozhodné době, byl oplocen pouze ze strany zahrady, tj. ze zadní strany objektu. Od silnice žádný plot ani cedule upozorňující na soukromý pozemek nebyla. Žádný speciální výcvik týkající se střelby z kuše nikdy neabsolvoval, nebyl členem sportovního či střeleckého oddílu ani mysliveckého sdružení. Naproti tomu potvrdil, že s technickými parametry kuše se seznámil, včetně bezpečnostních pravidel. K samotnému výstřelu dále uvedl, že kuši zvedl k obličeji, zamířil přes mířidla na otevřené dveře na pravé straně auta, které chtěl trefit. Po výstřelu utekl dovnitř objektu, kde se zamkl, neboť měl strach, aby některý z Romů se za ním nerozběhl. Opakovaně akcentoval, že se domnívá, že v okamžiku výstřelu Romové byli v autě, neboť si vybavuje pouze otevřené dveře na pravé straně automobilu. V okamžiku výstřelu byl od

auta vzdálen zhruba 10 metrů, kdy mezi ním a předmětným automobilem nebyla žádná překážka, netrpí žádnou oční vadou, předmětného dne neužil žádné léky, alkohol ani drogy. Z kuše vystřelil ze strachu z Romů. K druhé procesní výpovědi Š. (kdy již neměl být rozrušen) došlo v podstatě za měsíc od rozhodné události. Ve své první procesní výpovědi, jak bylo shora uvedeno, tvrdil, že někteří z Romů v době střelby již byli v autě či další k němu dobíhali. Vystřelil směrem na auto, nijak přesně nemířil. Při výstřelu kuše směřovala nízko, směrem k zemi, směrem na dveře automobilu. Při pozdější výpovědi, kdy některé konkrétní skutečnosti upřesňoval, mj. uvedl, že kuši zvedl k obličeji, zamířil přes mířidla, neboť chtěl trefit otevřené dveře auta. Ve výhledu mu nic nebránilo a taktéž nebyl nijak jinak indisponován. V obou případech v podstatě sám svou výpovědí vylučuje náhodný výstřel či jakoukoliv formu nedbalosti. V obou případech tvrdil, že více či méně mířil na otevřené dveře auta. V již zmíněné druhé procesní výpovědi potvrdil, že nikoho z Romů nezná, viděl je poprvé, z čehož plyne, že nemohl dovozovat žádnou konkrétní individuální zkušenost s těmito Romy v tom smyslu, že by s některým z nich měl za jakékoliv situace jakýkoliv konflikt. Když Romy viděl v blízkosti jim užívaného objektu, pochopil, že tito „zřejmě přišli krást“. Nelze přehlédnout, že Š. popisoval pohyb Romů po delší dobu, avšak tito v žádném okamžiku nic nevzali, neuchopili do rukou či neprovedli jakýkoliv pohyb, který by mohl domněnku Š. potvrdit. Obžalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že za poslední dva roky došlo nejméně k 15 pokusům o vloupání. V minulosti došlo ke čtyřem vloupáním do objektu, z nichž dvě hlásil na policii. Součástí této výpovědi byl i plánek, ve kterém zakreslil polohy osob v době střely. Předložil také fakturu o nákupu kuše, ze které bylo zjištěno, že tuto si pořídil 26.2.2012, což znamená, že s touto disponoval do rozhodného okamžiku po dobu 2 měsíců. Jaromír Š. u hlavního líčení popsal shodně okolnosti, za kterých si všiml příjezdu vozidla s Romy, ze kterého vystoupily čtyři osoby, posléze se pohybovaly v blízkosti užívaného objektu v počtu tří nebo čtyř, není si zcela jist. Připadalo mu, že tito nesbírají železo, nýbrž si ohlíží stavení se záměrem dostat se dovnitř. Po nějaké době uslyšel šramot ve sklepě a začal mít strach, neboť měl v podlaze otvor, díky kterému se ze sklepa mohli dostat dovnitř k němu. V této souvislosti je však nutno akcentovat, že pokud tento otvor ze sklepa dovnitř objektu skutečně existoval a nebyl zabezpečen zevnitř proti nečekanému vniknutí nežádoucí osoby ze sklepa, pak nikdo z Romů se tímto otvorem dovnitř vniknout nepokusil, neboť nejenže v tomto smyslu nikdo z Romů – svědků nevypovídá, ale také tuto skutečnost netvrdil ani obžalovaný Š. On se zmínil toliko o „šramotu ve sklepě“, když v této souvislosti nutno uvést, že „vstup do sklepa“ tak, jak vyplývá z protokolu o ohledání místa činu a zejména z barevné fotodokumentace, je volně přístupný, není zabezpečen jakoukoliv překážkou či dveřmi. Shodně popsal opětovnou výzvu směřující k přítomným Romů, aby tito „okamžitě vypadli“, na což tito reagovali a utekli. Obžalovaný Š. měl výhrady k tomu, že by po útěku Romů tyto pronásledoval, tvrdil, že on toliko „vyběhl“ po rampě kousek za roh, kde viděl pouze auto, žádného člověka, toliko otevřené dveře auta, do kterých vystřelil, kdy při zmíněném výstřelu trochu klopýtnul. Ve své první výpovědi se tento o žádném klopýtnutí v souvislosti s výstřelem z kuše nezmínil, taktéž u své druhé procesní výpovědi nic o klopýtnutí nehovořil, právě naopak dokonce tvrdil, že kuši zvedl k obličeji a zamířil přes mířidla, neboť chtěl trefit dveře auta. Tuto změnu okolnosti výstřelu soud považuje za změnu účelovou ve snaze své jednání postavit do roviny nedbalostní či nešťastné náhody. U hlavního líčení dokonce tvrdil, že ani na dveře auta nemířil a již vůbec žádného člověka v blízkosti těchto dveří v době výstřelu neviděl. Při zmíněném klopýtnutí došlo k výstřelu, neboť měl prst na spoušti. Střela mířila velmi nízko, a to na úroveň noh, maximálně pasu. Poněkud zarážející je další část výpovědi obžalovaného, kdy tento po zjištění, že šíp je zapíchnutý hluboko v hlavě poškozeného cca 15 cm, měl těmto „ve zmatku“ říct, aby si jej naložili do auta a odvezli do nemocnice.

Ani v tomto okamžiku a za takovéto situace se on sám nesnažil o přivolání lékařské pomoci či oznámení incidentu na policii, neboť to byli právě Romové, kteří přišli na jím užívaný pozemek krást. Naproti tomu je pravda, že tento na místě činu čekal na příjezd policie a záchranné služby, neboť byl přítomen tomu, jak Romy zastavený řidič – svědek N. telefonoval na záchrannou službu. K charakteristice objektu včetně prostor upravených obžalovaným pro bydlení a posilovnu nutno uvést, že dle tvrzení obžalovaného bylo číslo popisné napsané na vratech křídou. Ani z tohoto pohledu nemovitost neměla příslušné správné označení, ze kterého by mohlo být dovozováno, že se jedná o objekt užívaný. Obžalovaný Jaromír Š. rovněž uvedl, že jednak nebyl zjištěn pachatel, který mu odcizil v minulosti dva motocykly z objektu, jednak mu nevadí, když lidé chodí na ovoce na neoplocený pozemek, nevadí mu ani sběrači šrotu, poškozený však se svými spoluobčany dle jeho názoru, jak opakovaně uvedl, nešel pro šrot, nýbrž šli se dobýt do baráku. V této souvislosti nalézací soud znovu akcentuje, že se jednalo o pravé poledne a poškozený se svědky neměli v rukou žádné nářadí či cokoliv, což by mohlo podpořit domněnku obžalovaného. Střelbu ze zakoupené kuše vyzkoušel ze vzdálenosti cca 15 metrů do papírového kartonu o rozměrem 1,5 x 1 metr, kdy z pěti ran mohl být rozptyl střel cca 0,5 metrů. Šípy skončily v zemi v hloubce 10 cm. Z tohoto tvrzení obžalovaného je nesporné, že jmenovaný měl konkrétní zkušenosti se zacházením kuše a s účinkem vystřelených šípů, když tyto zhruba po 15 metrové dráze střely a po průniku papírovou krabicí skončily v zemi v hloubce 10 cm. Taktéž věděl a uměl zacházet s pojistkou u kuše. Kategoricky popřel, že by vůči Romům použil jakékoliv nadávky či výhrůžky. Svědek G. mu u auta vysvětloval, že chtěli pouze železo, že chtěli zabouchat na dveře, zda je uvnitř, avšak k tomuto již nedošlo. Po přečtení výpovědí z přípravného řízení u hlavního líčení obžalovaný tvrdil, že si není vědom rozporů ve svých výpovědích, a to ani s ohledem na popisované okolnosti související se samotnou střelbou, zda s kuší mířil či nikoliv a v jaké výši ji měl u svého těla přiloženou. Pokud byl dotázán k rozporům, nebyl schopen tyto vysvětlit. Opakovaně akcentoval své rozrušení. Rovněž však nelze přehlédnout tvrzení jmenovaného, dle kterého on sám nikdy nebyl napaden či pobit romy, možná, když mu bylo 10 či 11 let, mohl mít nějaký incident na základní škole. Přestože z Romů měl stále obavy, když byl podruhé venku a šel se podívat na poškozeného, kuši s sebou neměl. Připustil ovlivnění negativním veřejným míněním vůči tzv. nepřizpůsobivým občanům, dodal k cílenému dotazu, zda by se choval stejně v případě, že by osoby nežádoucí na jeho pozemku nebyly romové, nýbrž „bílí občané“, že se domnívá, že by se stejně nechoval, a to i přesto, že by tito dělali totéž. Závěrem hodnocení výpovědi obžalovaného soud I. stupně rovněž konstatuje, že i přes velmi podrobně provedené dokazování za přítomnosti obžalovaného po závěrečném návrhu přítomné státní zástupkyně neprojevil upřímnou lítost nad spáchaným skutkem.

Svědci Gabriel G., Daniel R. a Gabriel R. popsali, kdy, kde, za jakých okolností vstoupili s poškozeným na nijak neoznačený pozemek v záměru oslovit majitele za účelem nálezu či odvozu nepotřebného šrotu. Popsali jednání obžalovaného včetně jeho chování po rozhodném výstřelu z kuše a zasažení poškozeného šípem do hlavy. **Svědek Alois N.** potvrdil a popsal okolnosti zastavení svého vozidla za situace, kdy projížděl kolem objektu užívaného obžalovaným a taktéž potvrdil přivolání záchranné služby. **Svědci Martin P.** a **Pavlína S.**, policisté, popsali okolnosti na místě činu a zejména chování všech rozhodných aktérů, tedy obžalovaného a svědků – Romů. Bližším rozborem jejich výpovědí se nalézací soud bude zabývat v souvislosti s objektivizací konkrétních skutečností tvořících obsah a popis průběhu skutkového děje.

Provedeným dokazováním bylo zcela nesporně bez jakýchkoliv důvodných pochybností prokázáno **místo spáchání trestného činu,** tzn. xxx, parcela č. xxx, blízkost hospodářské budovy bez čísla popisného. Při ztotožňování místa činu soud vycházel z výpovědi **obžalovaného Jaromíra Š., svědků Gabriela G., Daniela R., Gabriela R., Martina P., Pavlíny S., jakož i Aloise N.** Z výpovědí všech jmenovaných je zcela evidentní, že poškozený Martin H. utrpěl rozhodné střelné poranění hlavy na zmíněné parcele v blízkosti hospodářské budovy v xxx. Nálezové okolnosti ve vztahu k místě činu byly objektivizovány zejména **protokolem o ohledání místa činu** ze dne 26.4.2012 (č.l. 6 – 7), **barevnou fotodokumentací k ohledání místa činu** (č.l. 8 – 14)**, situačním plánkem včetně katastrální mapy a informací o stavbě** (č.l. 16 – 20). Nalézací soud akcentuje zejména barevnou fotodokumentaci, na které je zadokumentována samotná hospodářská budova – bývalá stodola včetně příslušného pozemku a okolní komunikace. Taktéž je velmi dobře zadokumentován vchod do údajného sklepa, stojící vozidlo, ve kterém přijel poškozený H. se svými příbuznými. Za účelem zajištění maximální objektivity zejména z pohledu co nejvěrnější představy senátu o místě činu a jeho okolí je možno dále odkázat na průběh **rekonstrukce**, o které byl pořízen protokol včetně barevné fotodokumentace a zejména videozáznam, který byl v rámci dokazování u hlavního líčení promítnut a tudíž zprocesněn (č.l. 123 – 146). Z již opakovaně zmíněné barevné fotodokumentace vztahující se k ohledání místa činu je rovněž patrno, že dne 26.4.2012 byla viditelnost velmi dobrá a vozidlo Fiat Tipo, ve kterém přijel poškozený se svými příbuznými předmětného dne, stálo hned vedle hlavní komunikace na travnatém prostranství, které nebylo nijak oploceno či jakkoliv označeno, že se jedná o soukromý pozemek.

Po vyhodnocení provedeného dokazování byla rovněž objektivně prokázána **doba útoku,** a to dne 26.4.2012 kolem 12.50 hod. Tato skutečnost byla zjištěna zejména z **přepisu telefonního hovoru** mezi volajícím – svědkem Aloisem N. a volaným – Policií ČR, linkou tísňového volání č. 158. Ze zmíněného přepisu (č.l. 282 – 283) bylo zjištěno, že svědek N. na linku 158 telefonoval ve 12.55 hod. Vzhledem k tomu, že od rozhodného výstřelu z kuše do zastavení vozidla řízeného svědkem N. uplynulo několik málo minut, je možno považovat časový údaj dne 26.4.2012 „kolem 12.50 hod.“ za objektivní. Toto zjištění není v rozporu s výpovědí **obžalovaného Š.**, který opakovaně potvrdil, že kolem poledne přišel dovnitř objektu v xxx do bývalé hospodářské budovy, kterou měl uzpůsobenou k bydlení a k posilování, seděl u počítače a jedl, když uslyšel příjezd automobilu. Další výpovědi či důkazy povahy listinné byly již stran doby útoku obecnějšího charakteru či méně přesné a tudíž není třeba tyto blíže rozebírat, neboť zadokumentovaný telefonní hovor je údajem nejobjektivnějším.

Po vyhodnocení provedeného dokazování je rovněž nesporné, jakým **zraňujícím nástrojem** pachatel způsobil poškozenému H. rozhodné poranění. V popisu průběhu skutkového děje je tato zbraň označena pouze obecně jako **„kuše“,** což pro přehlednost skutkového děje je zcela dostačující, avšak v rámci odůvodnění tohoto rozhodnutí je možno zmíněnou zbraň specifikovat mnohem přesněji. Obžalovaný Jaromír Š. použil tudíž vůči tělesné integritě poškozeného reflexní kuši tchajwanské výroby označené CROSSBOW VA 9611, s polymerovým rámem s odlehčenou pažbou, včetně jednoho kusu duralového šípu celkové délky cca 433 mm typu HALFMOON s ocelovým hrotem na závit o průměru cca 7,85 mm. Použití předmětné kuše vůči poškozenému bylo zjištěno z výpovědi **obžalovaného Jaromíra Š.,** který potvrdil dobu zakoupení předmětné kuše, což doložil i daňovým dokladem ze dne 26.2.2012. Obžalovaný rovněž potvrdil, že byl seznámen s technickými parametry kuše, s její manipulací, účinky střelby,

což si sám ověřil střelbou cvičnou, byť pouze v omeřené míře, neboť dle svých vlastních slov měl vystřelit pětkrát do papírové krabice. Jaromír Š. se nezmínil o nějaké náhlé či nečekané technické závadě na předmětné kuši, díky které došlo ke zraňujícímu výstřelu. **Svědci Gabriel G., Daniel R., jakož i Gabriel R.** potvrdili, že to byl právě obžalovaný, který je nejdříve s kuší v ruce vyzýval k opuštění pozemku a posléze, kdy jej uposlechli a uprchli do vozidla, vystřelil z kuše ve směru jejich vozidla. Výpověď obžalovaného je shodná s výpovědí svědků zejména z toho pohledu, že to byl právě obžalovaný, který v rozhodné době měl kuši ve své dispozici a z této po automobilu vystřelil, nejednalo se o žádnou jinou zbraň, jež by vymetla předmětný šíp do těla poškozeného. O zajištění kuše vypovídali i policisté **svědci P. a S. Z protokolu o vydání věci** bylo zjištěno, že dne 26.4.2012 (č.l. 53 – 54) Jaromír Š. dobrovolně vydal ve smyslu ustanovení § 78 odst. 1 tr.ř. kuši a kovový šíp. Tato kuše včetně šípu (který sloužil obžalovanému k přiměření hloubky zabořeného šípu v hlavě poškozeného) je zadokumentována i v rámci pořízené barevné fotodokumentace v souvislosti s ohledáním místa činu (č.l. 13 – 14). Ve spise se rovněž nachází **návod k použití reflexní kuše**, jež vydal obžalovaný (č.l. 77 – 77 v.t.). **Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství** bylo zjištěno zejména s ohledem na vnitřní a zevní prohlídku poškozeného, že rozhodné poranění mohlo být způsobeno šípem vystřeleným z kuše mj. i proto, že na hlavě poškozeného nebyl patrný tzv. „mínus efekt“, tzn. efekt chybějící tkáně, který vzniká při klasickém střelném poranění, kdy projektil má vysokou úsťovou rychlost a kdy v místě vstřelu projektil naráží na měkkou tkáň a dochází k roztříštění této tkáně proti směru střely, čímž se v místě vstřelu vytvoří kráterovitý defekt. Zajištěná kuše byla rovněž předložena k **balistické expertize**, která potvrdila, že tato je způsobilá ke střelbě, byla ověřena bezchybná činnost pojistky, orientační pádová zkouška měla výsledek negativní, čímž byla vyloučena možnost nežádoucího výstřelu. Bližší technicko taktické údaje vyplývají ze zmíněné expertizy. K problematice použití kuše vůči tělesné integritě poškozeného závěrem soud I. stupně konstatuje, že Jaromír Š. s touto zbraní disponoval po dobu dvou měsíců. Dle jeho tvrzení vystřelil cvičně toliko pět šípů, což je málo pravděpodobné, neboť pokud si někdo pořídí takovouto zbraň a disponuje s ní po dobu dvou měsíců, je nepochybně zde určitá tendence si ji vyzkoušet, naučit se ji perfektně ovládat a používat k účelu, pro který byla pořízena. Nalézací soud se však nechce uchýlit ke spekulacím, a tudíž vychází z tvrzení obžalovaného o počtu vystřelených šípů. Jmenovaný však potvrdil, že střílel do papírového kartonu o rozměru 1,5 x 1 metr ze vzdálenosti zhruba 15 metrů s rozptylem cca 0,5 metru. I na tuto vzdálenost po průrazu papírového kartonu skončily šípy v zemi v hloubce 10 cm. Z této konkrétně praktické zkušenosti vyplývá, že byť by se tento neseznámil s návodem na použití, pak z této praktické zkoušky musel vědět o účinnosti a průrazu vymeteného šípu z předmětné kuše. Rovněž nelze přehlédnout, že určitá vhodná průprava pro střelbu z kuše je střelba ze vzduchovky, kterou obžalovaný dle svých slov vlastnil a ze které uměl střílet. Předmětnou kuši je možno považovat za zbraň, přestože její držení nepodléhá žádnému povolovacímu řízení, avšak za zbraň je možno považovat cokoliv, čím je možno učinit útok vůči tělu poškozeného důraznějším.

V rámci dokazování u hlavního líčení byla rovněž věnována pozornost zjištění, kdo je **pachatelem** násilného jednání vůči tělesné integritě poškozeného H. Po vyhodnocení výpovědi **obžalovaného Š., svědků G., Daniela R., Gabriela R., Martina P., Pavlíny S., jakož i důkazů povahy listinné,** je zcela nesporné, že pachatelem vytýkaného protiprávního jednání je **Jaromír Š.**

Zcela zásadní pozornost byla soudem I. stupně věnována **způsobu provedení včetně okolností, které rozhodné střelbě předcházely a taktéž i následovaly.**

Výpovědí obžalovaného Jaromíra Š. se nalézací soud vcelku podrobně již zabýval. V rámci stručné rekapitulace možno uvést, že tento při první procesní výpovědi v přípravném řízení uvedl, že poté, co Romové s ohledem na jeho druhou výzvu začali utíkat k posléze zjištěnému stojícímu automobilu, on se vydal za něma a aniž by přesně mířil, vystřelil šíp z kuše směrem ke dveřím automobilu, kdy kuše při výstřelu směřovala nízko, směrem k zemi. Někteří z mužů již byli v autě, další do něj dobíhali. Ve své následné výpovědi ze dne 22.5.2012 uvedl, že zamířil na otevřené dveře na pravé straně auta, kuši zvedl k obličeji, zamířil přes mířidla a chtěl trefit dveře auta. Domnívá se, že v okamžiku výstřelu muži již byli v autě. U hlavního líčení popřel, že by Romy pronásledoval, pouze vyběhl za těmito kousek po rampě a aniž by měl v úmyslu někoho trefit, neboť před autem žádného člověka neviděl, na dveře nemířil, za situace, kdy klopýtnul s prstem na spoušti, došlo k výstřelu. Střela mířila velmi nízko, na úroveň maximálně pasu. V rámci rekonstrukce tvrdil a předvedl, že poté, co Romové reagovali na jeho výzvu tím, že utíkali k autu, on vzhledem k tomu, že byl „v cuklách“, nemohl běžet moc rychle, seběhl za něma na silnici, udělal asi 2 – 3 kroky, klopýtl a vystřelil směrem na otevřené dveře bez jakéhokoliv míření. Vystřel vyšel náhodně. V oblasti otevřených dveří nikoho neviděl.

Svědek Gabriel G. u hlavního líčení zejména odkázal na svou výpověď z řízení přípravného, kdy si na vše pamatoval lépe. V rámci dokazování pouze potvrdil, že v oblasti xxx byli poprvé. On a jeho synové při sběru železa nikdy žádný konflikt neměli, nejdříve se zeptají, zda mohou šrot vzít nebo jej vykopat, a až po souhlasu majitelů dojde k realizaci. Tvrdil, že obžalovaný výhrůžky zabitím vůči nim použil opakovaně. V době, kdy šli k předmětnému objektu, žádné nářadí synové a poškozený s sebou neměli. V řízení přípravném, kdy byl tento vyslechnut 24.5.2012, potvrdil, že se svými syny a poškozeným odjeli osobním motorovým vozidlem hledat na smetiště železo. Při návratu u xxx odbočili na nějakou ulici, kde viděli zbořený dům u cesty, kde zastavili a z auta vystoupili s tím, že se půjdou podívat k budově po nějakém šrotu. On zůstal sám u auta, neboť má problémy s nohama. Zanedlouho však slyšel křik synů, kteří jej upozorňovali, že obžalovaný má zbraň a posléze je viděl utíkat k autu, do kterého nastupovali. Následně uviděl polonahého člověka s kuší, který za použití výhrůžek zabití ze vzdálenosti 7 – 10 metrů namířil na poškozeného a vystřelil, kdy tento již do vozidla nastoupit nestihl. Poškozený ležel u zadních otevřených dveří a z levé strany spánku mu trčel šíp. Mobil s sebou on ani synové neměli, žádal obžalovaného, aby volal sanitku, tento však pouze přišel s šípem v ruce, který přiměřil k hlavě poškozeného, aby zjistil, jak hluboko je vystřelený šíp zabořen, kdy v druhé ruce držel housku a jedl. Vyzval je, aby šíp z hlavy vytáhli, poškozeného si naložili a vypadli. Svědek dále potvrdil, že se mu povedlo zastavit starší manželé jedoucí po komunikaci v autě, které požádali o přivolání sanitky. Dle názoru svědka obžalovaný byl po celou dobu klidný, v době výstřelu byly otevřené dvoje dveře, a to dveře řidiče, tedy jeho, a pravé zadní dveře, za pomocí kterých již poškozený do automobilu nastoupit nestačil. **Svědek Gabriel R.** u hlavního líčení taktéž odkázal na svou výpověď z přípravného řízení a dále dodal, že při zpáteční cestě, když projížděli xxx, zastavili u nějaké zříceniny, rozbitého baráku, ke kterému se s bratrem a poškozeným šli podívat. Když přišli před plechové dveře, z těchto vyšel polonahý obžalovaný, který na ně něco zařval, již neví co, a oni začali utíkat a nalezli do auta. Poškozený to však nestihl. Neměli s sebou žádné nářadí, dům pouze obešli, ve sklepě nebyli. Když utíkal k autu, slyšel ze strany obžalovaného výhrůžky zabitím.

V přípravném řízení tvrdil, že chtěl zaklepat na dveře domu, které se však najednou otevřely a z těchto vyšel muž s nataženou kuší. Všichni tři se ihned otočili a začali utíkat směrem k autu, do kterého všichni včetně otce nastoupili, avšak poškozený to nestihl, následně jej uviděl ležet na zemi s šípem v hlavě. U domu viděl stojícího obžalovaného s kuší v ruce bez šípu, kterou držel směrem k zemi a posléze odešel pryč. Zanedlouho se vrátil zpět, v jedné ruce nesl šíp a ve druhé housku, kterou jedl. Přiměřil šíp, na výzvu otce, aby zavolal sanitku nereagoval, pouze řekl, aby poškozenému vytáhli šíp z hlavy a odvezli si jej. Svědek Gabriel R. dále rovněž potvrdil, že následně přijela záchranná služba včetně vrtulníku, kdy poškozený byl odvezen. Před výstřelem měl obžalovaný křičet výhrůžky zabitím, on sám rozhodný výstřel neviděl. V době, kdy obcházeli dům, neměli s sebou nic, ani žádné nářadí. Když uviděli obžalovaného s kuší v ruce, všichni tři začali okamžitě utíkat směrem k autu. **Svědek Daniel R.** taktéž odkázal na svou výpověď z řízení přípravného s tím, že u hlavního líčení si již na incident z dubna 2012 moc nepamatuje, neboť s ohledem na prožité události musel začít užívat silné léky. Obecně se vyjádřil v tom smyslu, že když sbírali šrot, nejdříve zazvonili u domu, zeptali se a poté si jej vzali. Předmětného dne zastavili u neoploceného baráku, kde viděli „bordel“, šli se na něj podívat a on šel zaklepat na plechové dveře, obžalovaný otevřel s kuší v ruce a on s bratrem i poškozeným začali utíkat. Ve sklepě nebyli, žádné nadávky či výhrůžky ze strany obžalovaného neslyšel. V přípravném řízení vypovídal shodně jako jeho otec a bratr. Akcentoval, že měli v úmyslu nejdříve získat povolení k event. odběru šrotu. Obžalovaný však najednou vyšel s kuší, kterou na ně mířil, nic neříkal, polekali se a utíkali k autu. Poškozený však již nastoupit nedokázal. I tento svědek tvrdil, že obžalovaný, když přišel k autu a viděl poškozeného ležícího na zemi, vyzval je, aby si jej odvezli pryč. Na žádost otce o přivolání lékaře nereagoval, byl takový divný, vypadal, jakoby mu to bylo jedno. Všichni shora uvedení svědci na svých výpovědích setrvali i v rámci konfrontace s obžalovaným. Pokud by soud přistoupil k detailnímu rozboru výpovědí svědků G., Gabriela R. a Daniela R., je nesporné, že by byly zjištěné určité nesrovnalosti v jejich výpovědích, a to zejména co do okamžiku a četnosti výhrůžek zabitím, které měl obžalovaný vůči nim pronést. Daniel R. tvrdil, že měli v úmyslu zaklepat na dveře a získat povolení ke sběru, vykopání či odvozu šrotu, o tomto záměru či event. realizaci nehovořil svědek Gabriel G. a taktéž ani Gabriel R. Z výpovědí svědků však bylo nesporně zjištěno, že poté, co zastavili vozidlo v blízkosti nemovitosti užívané obžalovaným v úmyslu hledat kovový šrot, vozidlo opustili všichni tři s výjimkou řidiče, tedy Gabriela G., neboť tento byl indisponován s dolními končetinami. Všichni tito svědci shodně potvrdili, že v době, kdy se nacházeli na pozemku a v blízkosti budovy užívané obžalovaným, neměli v rukou žádné nářadí či cokoliv jiného. Toto tvrzení je mj. v souladu s výpovědí obžalovaného. Svědci tvrdili, že se nenacházeli v prostorách sklepu, obžalovaný tvrdil, že tomu tak nebylo, takže se jednalo o tvrzení proti tvrzení, přestože svědci Daniel R. a Gabriel R. byli dva, avšak i tito nevypovídali detailně ve všem a o všem shodně. Vyřešení této sporné otázky nepřinesl ani výslech psovoda či samotný protokol o použití psa, neboť to, že zachycená stopa nevedla do sklepa, není rozhodující, neboť pes zachytí a sleduje toliko jednu stopu, když v oblasti sklepa se pohybovali v rozhodné době nejméně tři Romové, takže teoreticky nic nebrání tomu, aby zbylí dva byli i ve sklepě. Obžalovaný Š. popíral, že by použil jakékoliv výhrůžky zabitím s rasistickým podtextem vůči Romům. Vzhledem k tomu, že tyto údajně pronesené výhrůžky nepotvrdili všichni, tedy zejména Daniel R., který žádné nadávky či výhrůžky neslyšel, vycházel soud ve prospěch obžalovaného za současného respektování zásady in dubio pro reo. Pro objektivizaci průběhu skutkového děje včetně event. následného právního hodnocení však nalézací soud považuje za důležité akcentovat to, že poškozený se svědky, než vstoupili na pozemek užívaný obžalovaným, neměli s sebou

žádné nástroje či nářadí, které by mohlo svědčit o úmyslu vloupat se dovnitř do budovy, do objektu, kterou jak již zmíněno užíval Jaromír Š. V době, kdy Romové byli vyzváni k opuštění pozemku (dle názoru soudu je nerozhodné, zda se jednalo o výzvu opakovanou či nikoliv), tito ihned pozemek opustili, resp. utekli a nasedli či nasedali do auta. Nesnažili se event. otevřít kufr vozidla, vzít si nějaké nářadí, které zde měli mít a event. se postavit obžalovanému na odpor. Nelze přehlédnout, že pozemek, na který Romové vstoupili, nebyl oplocen, nebyl označen žádnou cedulí se zákazem vstupu či označením soukromého pozemku, nemovitost, resp. budova neměla číslo popisné, toto údajně bylo napsáno pouze křídou na plechových dveřích. Obžalovaný s těmito konkrétními Romy neměl žádnou negativní zkušenost, nikdy s nimi nepřišel do kontaktu. Romové za žádné situace či okolnosti nepoužili na adresu obžalovaného nadávky, výhrůžky apod. V tomto směru se Jaromír Š. nevyjádřil. Rovněž nelze přehlédnout, že se nejednalo o žádnou noční, večerní či podvečerní dobu, on sám obecně s romy žádnou negativní zkušenost neměl. V minulosti byly motocykly odcizené neznámým pachatelem. Obžalovaný připustil ovlivnění veřejným míněním včetně vyskytnuvších se krádeží a trestné činnosti v této lokalitě, jež na jeho mínění mělo taktéž vliv. Zarážející však je, že tento připustil i tu možnost, že pokud by se jím popsaného podobného jednání dopustily osoby ne romského původu, pak by nejednal tak, jak jednal. Jaromír Š. okolnosti střelby popsal různě od míření prostřednictvím mířidel až do náhodného výstřelu v souvislosti s údajným klopýtnutím. Pokud bychom akceptovali náhodný nešťastný nedbalostní výstřel (který dle názoru soudu je vyloučen), pak by se důvodně dalo předpokládat, že při této nešťastné události by se obžalovaný měl chovat poněkud jinak, než se ve skutečnosti choval. Romové – svědci neměli u sebe mobil a tudíž nemohli přivolat lékařskou pomoc. Obžalovaný jak sám uvedl mobilní telefon měl, avšak jejich opakované výzvy, nářky a žádosti nevyslechl, ani sám se nesnažil poškozenému poskytnout, byť laickou, pomoc. Svědci tvrdili, že obžalovaný přišel k poškozenému s šípem v ruce, přiměřil, jak hluboko jeho šíp zasáhl hlavu poškozeného, vyzval je, aby šíp vytáhli a odvezli si jej, přičemž v druhé ruce měl mít housku, kterou pojídal. Dle názoru nalézacího soudu se rozhodně takto člověk, který způsobí jinému tak závažné poranění, nechová. Nikdo ze shora uvedených svědků nepopisuje chování Š. jako osoby, která svého nešťastného jednání lituje, která se snaží vysvětlit, jak k tomu došlo, která se snaží poskytnout pomoc. Obžalovaný Š. se snažil soud přesvědčit o svém rozrušení, o obavě z romů atd. Když po výstřelu z kuše odešel do objektu, který užíval a měl se zamknout, za situace, kdy uslyšel naříkání a křik příbuzných poškozeného, tento ze zvědavosti se šel podívat, co se děje. Přestože měl mít obavy, šel na zmíněné místo bez kuše či jakékoliv jiné zbraně, taktéž se neobrátil na policii a neoznámil nežádoucí vniknutí Romů na svůj pozemek, či že by event. tito jej ohrožovali nebo mu vyhrožovali, k ničemu takovému nedošlo.

Svědek Alois N. potvrdil, že zastavil své vozidlo na žádost Romů, aniž by měl jakékoliv poznatky o konfliktu mezi obžalovaným, kterého zná, a mezi zastavujícími Romy. Dle N. Jaromír Š. byl rozrušený, ovšem když byl tento požádán, aby znaky rozrušení Š. popsal, nebyl to schopen. Když Romové žádali o přivolání sanitky, obžalovaný měl souhlasně kývat hlavou s tím, že on snad má vybitý mobil či že neměl kredit. Svědek potvrdil, že Š. ve vesnici nemá pověst násilníka.

Svědek Martin P., zasahující policista, potvrdil, že po příjezdu na místo činu toto zajistili, Romové emotivně upozorňovali na ležícího, údajně mrtvého, poškozeného, kdy po kontrole životních funkcí zjistil, že tento ještě žije, zajistili přivolání rychlé lékařské pomoci. Ani za této situace se Romové ve vztahu k obžalovanému nechovali agresivně,

toliko plakali a křičeli, že jim tento zabil kamaráda kuší, jež byla současně zajištěna. Žádné vytěžování na místě neprováděli, k chování obžalovaného nebyl schopen se blíže vyjádřit, neboť, jak již zmíněno, snažili se poškozenému poskytnout pomoc a zajistit místo činu. Svědek P. potvrdil, že oblast, kde došlo k násilnému jednání vůči poškozenému, je oblastí exponovanou z pohledu majetkových krádeží. **Svědkyně Pavlína S.** taktéž potvrdila emotivní chování Romů na místě činu, kteří tvrdili, že obžalovaný poškozeného zabil. Jaromír Š. se rovněž na místě zdržoval, nebyl rozrušený ani agresivní, k žádnému konfliktu v době jejich přítomnosti mezi Romy a Š. nedošlo. U hlavního líčení svědkyně potvrdila výpověď svědka P. a dále uvedla, že obžalovaného zná ze základní školy, kdy tento se moc neprojevoval, byl zakřiknutý. Ani v následné době se tento společných akcí, např. ze školy, nezúčastňoval, když se potkali, toliko se pozdravili. Dle názoru svědkyně byl Š. nervózní, což je poněkud v rozporu s jejím tvrzením v řízení přípravném, kdy tvrdila, že tento klidně stal, nebyl rozrušený ani agresivní. U hlavního líčení zmíněnou nervozitu jmenovaného však blíže nedokázala popsat, zejména z toho pohledu, jak se tato projevovala.

Jak již bylo shora uvedeno, provedeným dokazováním bylo bez jakýchkoliv důvodných pochybností prokázáno, že to byl právě **obžalovaný Jaromír Š.**, který reagoval na útěk Romů tak, že je dle názoru soudu pronásledoval a posléze vystřelil ve směru stojícího auta, do kterého nasedali či již nasedli Romové, které předtím z pozemku, jež užíval, vykázal. Za této situace bylo nutno blíže se zabývat okolnostmi samotného výstřelu šípu z kuše, se kterou tento disponoval. Jak již bylo uvedeno, balistická expertiza prokázala bezchybnou činnost pojistky, orientační pádová zkouška byla negativní, čímž byla vyloučena možnost nežádoucího výstřelu. Účinnost střelby z kuše obžalovaný znal. Jednotlivé varianty související s okolnostmi střelby popsal, v rámci rekonstrukce i předvedl. **Znalecký posudek OKTE, odvětví kriminalistická balistická expertiza, jakož i výslech znalce MUDr. Mučky** se nezabýval toliko samotnou kuší ze všech hledisek, nýbrž i okolnostmi střelby. Rozptyl zásahu s pěti různými šípy byl na vzdálenost cca 12,5 metrů zhruba 12 cm. Při opakovaném použití stejného šípu byl rozptyl 3 – 5 cm. Obžalovaný sám připustil z pěti ran rozptyl 50 cm. Šíp vystřelený na vzdálenost 12,5 metrů měl dostatečný potenciál pro způsobení rozhodného poranění poškozeného. Posledně jmenovaný v době výslechu nemohl být ve vzpřímené poloze, mohl být předkloněný, mohl klečet apod. V případě, že by střelec ležel na zemi, či že by mu kuše upadla na zem a došlo k náhodnému výstřelu, nemohl by poškozený být zasažen do hlavy tak, jak bylo u něj objektivizováno. Pokud střelec umí s kuší zacházet a je s ní sžitý, pak rychlé zacílení, zamíření je u něj otázkou okamžiku.

V souvislosti s balistickou expertizou, s rekonstrukcí na místě činu, s ohledem na prezentované verze obžalovaným včetně poslední, tj. klopýtnutí a náhodného výstřelu, je nutno odkázat nejen na balistickou expertizu, nýbrž na závěry **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství**, kdy s ohledem na provedenou rekonstrukci (o které byl pořízen protokol včetně videozáznamu, s čímž se soud v rámci dokazování seznámil) byl vypracován dodatek tohoto posudku, ze kterého bylo zjištěno, že vzájemné postavení střelce (obžalovaného) a poškozeného tak, jak bylo zjištěno z protokolu o rekonstrukci a výpovědi obžalovaného, neodpovídá realitě a zejména nekoresponduje se směrem střelného kanálu, který byl objektivizován soudní pitvou. Poškozený totiž utrpěl průstřel dutiny lební, kdy střelný kanál směřoval zleva do prava a mírně zezadu dopředu a lehce dolů. Takto popsaný střelný kanál odpovídá záměru poškozeného nastoupit do vozidla prostřednictvím otevřených zadních pravých dveří (z čelního pohledu vozidla dveře zadní levé). Na podkladě zmíněného charakteru

rozhodného poranění je nutno předpokládat, že v době výstřelu byla hlava poškozeného lokalizována pod úrovni horizontu výstřelu. Opětovně nutno odkázat na proběhnuvší rekonstrukci, v rámci které obžalovaný předváděl držení kuše, zakopnutí či klopýtnutí včetně víceméně náhodného zavadění o spoušť a následný výstřel. Byly zaznamenány místa dopadu šípu, nacházející se v různých postaveních. Především však bylo zjištěno, že s ohledem na lokalitu poranění poškozeného nemohla být kuše namířena směrem dolů, neboť v tomto okamžiku by se hlava poškozeného musela nacházet v úrovni pod dolní hranou otevřených dveří automobilu. Jak z barevné fotodokumentace, tak i ze zadokumentované rekonstrukce je patrno, že komunikace kolem pozemku, který užíval obžalovaný a kde tento v rozhodné době stál, mírně stoupá, a tudíž vozidlo odstavené na blízkém trávníku u zmíněné komunikace nebylo v poloze vodorovné co se týče postavení střelce a stojícího vozidla. Obžalovaný střílel z kuše jakoby poněkud laicky řečeno do kopce. Vzhledem k tomu, že poškozený byl zasažen do hlavy, střelný kanál směřoval zleva do prava, mírně zezadu dopředu a lehce dolů, musela být kuše se šípem v době výstřelu výše, než hlava poškozeného. Tato odborná zjištění vylučují náhodný nedbalý výstřel, nehledě na to, že i jedna z verzí obžalovaného svědčila pro zvednutí kuše k obličeji, zamíření přes mířidla a následný výstřel. Vzhledem k tomu, že obžalovanému nic nebránilo ani neztěžovalo výhledové možnosti na postavu poškozeného, je důvodné předpokládat, že tento nestřílel do otevřených dveří, nýbrž do pomalu nasedajícího poškozeného. **Svědek Gabriel G.** čekal na poškozeného a své syny u auta, tudíž mohl sledovat v podstatě v klidu veškeré dění kolem sebe. Jmenovaný tvrdil, že poté, co synové nasedali do auta, objevil se obžalovaný, který ze vzdálenosti 7 až 10 metrů od auta namířil kuši, zařval výhrůžky zabitím a vystřelil. Posléze zjistil, že byl poškozený zasažen šípem do spánku. Tvrzení svědka G. o namíření kuší včetně následného výstřelu je v souladu i s dalšími shora zmíněnými důkazy včetně tvrzení obžalovaného Jaromíra Š. v rámci své výpovědi ze dne 22.5.2012.

Rozsah, závažnost poranění poškozeného, mechanismus úrazového děje byl objektivizován opakovaně zmíněným **znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství**. Opakovaně bylo akcentováno, že s ohledem na lokalizaci střelného kanálu je důvodné předpokládat, že poškozený byl zasažen v době, kdy se nacházel v polovzpřímené poloze či ve vzpřímené poloze při současné lokalizaci pod úrovní horizontu střelce. Bezprostřední příčinou smrti poškozeného bylo střelné poranění mozku.

Ze závěrů **znalce psychiatra MUDr. Sedláčka** bylo zjištěno, že obžalovaný netrpí duševní chorobou, poruchou, nebyly zjištěné žádné významné odchylky ve struktuře jeho osobnosti. Jmenovaný byl schopen rozpoznat protiprávnost svého jednání a byl schopen své jednání ovládat. S ohledem na zmíněné závěry zaujal nalézací soud stanovisko o **plné trestné odpovědnosti obžalovaného Jaromíra Š.**

Znalec klinický psycholog PhDr. Petr Vavřík dospěl k závěru, že obžalovaný je lehce nevyváženou osobností, nebyly u něj zjištěné znaky zvýšené úzkosti či dispozice k depresivním prožitkům. Nebyly u něj zjištěny znaky rasismu ve smyslu ideově založeného předsudku proti romskému etniku, avšak existuje u něj nedůvěřivý vztah k romům v přímé vazbě na opakované negativní zkušenosti s kriminalitou tohoto etnika. Z psychologického hlediska je nejlépe vysvětlitelné jednání, jež se jmenovanému klade za vinu jako vyústění vypjaté konfliktní situace, jako dramatická, afektivně nesená odezva na situaci, jež skutku bezprostředně předcházela, jednalo se o souhru pocitů nevole nad pohybem cizích mužů na pozemku a v objektu, který považuje za svůj domov,

dále pocitu ohrožení, strachu, ale též hněvu a potřeby tyto muže zastrašit a z pozemku je vypudit. Klinický psycholog z popisu průběhu skutkového děje, jakož i vyjádření obžalovaného neshledal vyhraněné znaky, jež by mohly svědčit pro akutní reakci na stres.

Obžalovaný Š. opakovaně akcentoval své **rozrušení** z pohybu a přítomnosti Romů na pozemku a v blízkosti objektu, který užíval, poukazoval na rozrušení a nervozitu po samotném výstřelu ze sportovní kuše atd. Je nesporné, že asi žádný člověk by nebyl zcela klidný, kdyby byť na neoploceném pozemku přes okno najednou uviděl přijít cizí osoby. Naproti tomu je nutno si uvědomit, že předmětný pozemek nebyl nijak oplocen či označen jako pozemek soukromý se zákazem vstupu pro cizí osoby, a tudíž s takovouto možností pohybu nežádoucích osob musel být Jaromír Š. určitým způsobem srozuměn. Za podstatné však soud považuje, že tyto nezvané osoby uposlechly bez dalšího jeho výzvu na opuštění pozemku, aniž by toto jakkoliv komentovaly. Byl to právě Š., který užíkající Romy **pronásledoval**, aniž by k tomuto jej cokoliv vedlo. Byl to právě on, který vystřelil smrtelný šíp na stojící vozidlo do míst, kde byly otevřené dveře a kde dle názoru soudu s ohledem na svou ne zcela mentální vyspělost pomaleji nastupoval poškozený H. Vzdálenost mezi obžalovaným a poškozeným byla tak krátká a viditelnostní podmínky tak dobré, že tento jej musel vidět. Znalec psychiatr potvrdil, že jak složka ovládací, tak i rozpoznávací byla v rozhodné době zachována. Svědci G. a R. obžalovaného popisují jako pachatele, který se choval zcela klidně, který přestože viděl, že poškozený byl zasažen šípem do hlavy, je žádal, aby mu šíp vytáhli a odvezli si jej a současně přitom jedl housku či rohlík. Svědkyně S. sice u hlavního líčení na rozdíl od řízení přípravného uvedla, že obžalovaný byl nervózní, avšak v čem se tato nervozita a jak projevovala, nebyla schopna upřesnit.

Po vyhodnocení provedeného dokazování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. je možno konstatovat, že **skutek**, jež je popsán v obžalobě, **se stal a tento spáchal obžalovaný Jaromír Š.** Je nesporné, že jmenovaný dne 26.4.2012 kolem 12.50 hod. v xxx na parcele č. xxx v blízkosti hospodářské budovy bez čísla popisného si nejdříve uvnitř připravil ke střelbě sportovní kuši, kterou vlastnil, touto posléze při vykazování z užívaného neoploceného pozemku namířil na Gabriela R., Daniela R. a Martina H., kteří zde měli v úmyslu hledat kovový šrot, a poté, co respektovali výzvu k opuštění pozemku a dali se na útěk ke svému poblíž zaparkovanému motorovému vozidlu, tyto pronásledoval a poté, co Gabriel a Daniel R. již seděli v autě a Martin H. se levými zadními dveřmi (z čelního pohledu tohoto vozidla) do auta chystal nastoupit a k obžalovanému byl natočen svým levým bokem, při znalosti účinku výstřelu z kuše ze vzdálenosti 12 – 14 metrů touto namířil na jeho postavu a vystřelil, přičemž jej šípem zasáhl do oblasti levého spánku hlavy a způsobil mu velmi závažné a rozsáhlé poranění, kdy i přes poskytnutou odbornou lékařskou péči v následných dnech zemřel.

Takto objektivizovaný skutkový děj může být posléze předmětem **právního posouzení**.

Nalézací soud se velmi detailně zabýval otázkou, zda event. se v případě obžalovaného Jaromíra Š. nejednalo **o nutnou obranu.**

Tento institut je zakotven v ustanovení **§ 29 tr. zákoníku,** dle kterého čin jinak trestný, kterým někdo odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný trestním zákonem, není trestným činem (§ 29 odst. 1 tr. zákoníku). Nejde o nutnou

obranu, byla-li obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku (§ 29 odst. 2 tr. zákoníku).

Podstatou nutné obrany je odvrácení nebezpečí, které vzniká **útokem** směřujícím proti zájmu chráněnému trestním zákoníkem, a to i činem, který by jinak byl trestným činem namířeným proti útočníkovi. Protože však obránce odvracející útok chrání tytéž zájmy, které chrání sám trestní zákon, nejedná proti účelu trestního zákoníku, ale naopak ve shodě s ním. Stav nutné obrany je důvodem vylučujícím nedovolenost (protiprávnost) činu i jeho společenskou škodlivost, neboť při jednání v nutné obraně jde naopak o ochranu společenských hodnot, byť projevujících se v konkrétních případě i v individuálních zájmech. Proto čin provedený v nutné obraně není trestných činem a nemůže být postižen trestem ani jinou sankcí. K nutné obraně je oprávněn kdokoliv, tedy nejen ten, kdo byl bezprostředně sám útokem ohrožen. Útok je jednání člověka, a to zpravidla konání nebo i opomenutí, které je úmyslné a protiprávní. Aby se mohlo jednat o nutnou obranu, pak zásadní podmínkou je odvrácení přímo hrozícího nebo trvajícího útoku, tzn. že podle okolnosti případu musí být tedy jasné, že útok musí bez prodlení a určitě následovat za hrozbou, přitom však nemusí být neočekávaný. Hrozba nemusí být vyslovena, postačí, když z okolnosti případu vyplývá. Útok nesmí být však ukončen ani přerušen. Jestliže by útok byl ukončen nebo přerušen a nebezpečí již přímo nehrozí, nepřichází nutná obrana v úvahu. Vzhledem k tomu, že dle názoru nalézacího soudu v tomto konkrétním případě obžalovaný Š. neodvracel přímo hrozící nebo trvající útok, nemá smysl blíže rozebírat a zabývat se problematikou „zjevné nepřiměřenosti způsobu útoku“.

Soud I. stupně po vyhodnocení provedeného dokazování a ustálení skutkového děje zastává stanovisko, že **v tomto konkrétním případě se nejedná o nutnou obranu, neboť nebyly splněné její podmínky**. Vycházeno bylo přitom z těchto úvah a **konkrétních skutečností.**

Každý případ je individuální, je nutno jej posuzovat samostatně z pohledu všech rozhodných skutečností. Není možno vycházet paušálně z nějaké obecné, byť celospolečenské hrozby. Nalézací soud si je vědom určitých problémů souvisejících s romským etnikem ve vztahu k páchání majetkové trestné činnosti, naproti tomu tento názor či závěr nelze použít obecně a jak již zmíněno paušálně. Nelze přehlédnout, že sám obžalovaný Š. jak uvedl, neměl s romy konkrétní negativní zkušenosti. Je sice pravdou, že mu byly odcizené dva motocykly, o čemž učinil trestní oznámení na policii, avšak šetřením nebylo zjištěno, kdo tyto motocykly odcizil. Pachatel byl neznámý. Připustil, že na základní škole mohl mít nějaký incident. Taktéž uvedl, že by se zřejmě nechoval naprosto stejně, kdyby jako osoby nežádoucí na pozemku nebyli romové. Připustil, že byl určitým způsobem ovlivněn negativní náladou vůči romům s ohledem na nadstandardní páchání majetkové trestné činnosti v jejich lokalitě. Je vyloučeno, aby zmíněná protiromská atmosféra jej ospravedlňovala k jednání, kterého se skutečně dopustil. Jak již bylo uvedeno, každý případ je individuální a z tohoto pohledu musel nalézací soud posuzovat všechny rozhodné skutečnosti. Je nesporné, že hospodářská budova (bývalá stodola) byla velmi zchátralá, bez čísla popisného, neudržovaná, nic nesvědčilo o tom, že se jedná o budovu obývanou. Opětovně je nutno odkázat na barevnou fotodokumentaci, videozáznam, na kterém je zadokumentována rekonstrukce, díky čemuž měl soud možnost detailně se s touto budovou a jejím charakterem seznámit. Zmíněná hospodářská budova bez čísla popisného se nacházela na pozemku, který alespoň ze strany silniční komunikace nebyl oplocen, nebylo zde žádné upozornění, že

se jedná o soukromý majetek, kdy vstup cizích osob je nežádoucí, nebyl zjištěn žádný zvonek, který by mohl svědčit o tom, že se zde někdo skutečně nachází. Předmětná nemovitost, ať již budova či pozemek, se nacházel u místní komunikace. I přes shora uvedená zjištění je evidentní, že svědci R. a H. neměli co na této nemovitosti pohledávat, naproti tomu bylo tvrzeno, že měli v úmyslu, pokud by byl někdo přítomen, požádat jej o vydání event. železného šrotu či o povolení po šrotu pátrat. Toto tvrzení svědků má oporu i v tom, že tito neměli s sebou v rukou žádné nářadí, byť v kufru auta, jak sami uvedli, měli motyčky, které používali při hledání šrotu. Za zcela zásadní však je zjištění, že poté, co obžalovaný zjistil přítomnost těchto osob v blízkosti jím obývané budovy, vyšel ven s kuší v ruce a tyto vyzval, aby pozemek opustily. Přestože se zde výpovědi liší v tom smyslu, že svědci – Romové tvrdí, že reagovali útěkem ihned na první výzvu, zatímco obžalovaný tvrdil, že tito utíkali až po výzvě opakované, považuje nalézací soud tyto rozpory za nepodstatné, neboť všichni se shodují v tom, že po výzvě obžalovaného pozemek opustili útěkem směrem k autu, jež bylo zaparkováno v blízkosti místní komunikace nedaleko od předmětné budovy. K žádnému výstřelu šípu z kuše v tomto okamžiku, tzn. v době výzev obžalovaného směřovaného vůči svědkům k opuštění pozemku nedošlo, a proto nemá smysl tuto pasáž blíže a dále rozebírat, neboť by to byla toliko spekulace. V úvahu rovněž bylo vzato, v jakou dobu se svědci R. a poškozený H. nacházel na pozemku v budově a v blízkosti budovy užívané obžalovaným. Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že k rozhodné události došlo kolem 12.50 hod., což je takřka pravé poledne, tzn. že byla viditelnost dobrá, nejednalo se o období noční, večerní, event. jiné, kdy by bylo šero, viditelnost špatná, což by mohlo mít vliv na stíženou orientaci obžalovaného, kde a kolik osob se v jeho blízkosti event. pohybuje. Jak již bylo opakovaně akcentováno, „Romové“ v době, kdy zjistil obžalovaný jejich přítomnost, neměli v ruce zcela nic, žádné nářadí, zbraň či cokoliv jiného. Nelze přehlédnout, že tito až do okamžiku výzvy obžalovaného k opuštění pozemku nic nevzali, nic neodcizili, přestože dle obžalovaného se po pozemku pohybovali a taktéž i v jeho sklepě. Zdůraznit je rovněž nutno, že „Romové“, byť jich byla co do počtu přesila, v žádném okamžiku a za žádné situace nereagovali vůči obžalovanému jakýmikoliv výhrůžkami či posunky. Tito skutečně beze zbytku akceptovali výzvu k opuštění pozemku. Za zcela zásadní moment soud I. stupně však považuje situaci, kdy svědci R. a poškozený po výzvě obžalovaného utíkali a posléze nasedali do svého automobilu, byl to právě obžalovaný, který je dle názoru soudu „pronásledoval“, neboť jeho chování a činnost není možno jinak popsat. Rychlejší a šikovnější svědci Gabriel R. a Daniel R. stačili do přistaveného auta nastoupit, zatímco Daniel H. již tuto činnost nedokončil, avšak vzhledem k tomu, že byl zasažen do hlavy do míst přesně specifikovaných soudně znaleckým posudkem, je evidentní, že tento se snažil rovněž do auta nastoupit. Dle názoru nalézacího soudu obžalovaný svým jednáním neodvracel přímo hrozící nebo trvající útok, neboť v tomto okamžiku žádný útok ze strany „Romů“ nehrozil. Chování a jednání Jaromíra Š. bylo hodnoceno jako „oplácení“ za nepovolený vstup na pozemek, nežádoucí pohyb těchto osob v blízkosti jím užívané budovy. I v této situaci po několikáté nutno poukázat na to, že sám obžalovaný žádné zásadní negativní poznatky s Romy neměl, přesto se choval tak, jak se choval. Vzhledem k tomu, že byl učiněn závěr o absenci odvrácení přímo hrozícího nebo trvajícího útoku, nebylo nutno se ani zabývat otázkou „zjevné nepřiměřenosti způsobu útoku“.

Pokud nebylo možno kvalifikovat jednání obžalovaného Jaromíra Š. jako jednání v nutné obraně, musel soud I. stupně se zabývat, jak objektivizovaný skutek kvalifikovat. Je nesporné, že následkem protiprávního jednání obžalovaného byla smrt člověka. Po důsledném vyhodnocení provedeného dokazování zastává nalézací soud stanovisko, že

jakákoliv nešťastná náhoda či nedbalost v souvislosti s vystřelením šípu z kuše, kterou měl k dispozici Jaromír Š., byla vyloučena. Jak již bylo opakovaně uvedeno, ze závěrů soudně lékařského znaleckého posudku bylo zjištěno, že u poškozeného šlo o průstřel dutiny lební, kdy střelný kanál směřoval **zleva do prava jen mírně zezadu dopředu a lehce dolů,** tzn. že v době výstřelu byla hlava poškozeného lokalizovaná pod úrovní horizontu výstřelu, tzn. že střelec musel být trochu výše než hlava poškozeného. Na provedenou rekonstrukci, jak již bylo rovněž opakovaně uvedeno, reagovali znalci z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, vypracováním dodatku znaleckého posudku, z něhož bylo zjištěno, že na podkladě skutečností zjištěných soudní pitvou, zejména pak směru střelného kanálu pronikajícího dutinou lební, nutno konstatovat, že směr střelného kanálu nekoresponduje se vzájemným postavením střelce a poškozeného tak, jak vyplývalo z protokolu o rekonstrukci a výpovědi obžalovaného. V této souvislosti opětovně možno odkázat na jednu z výpovědí obžalovaného Jaromíra Š., a to ze dne 22.5.2012, kdy tento uvedl, že poškozený H. a svědci R. na jeho výzvu reagovali útěkem, on seběhl od vstupních dveří po rampě jakoby k cestě, vyběhl až na cestu a běžel až za roh, tzn. že odbočil do prava, moc však běžet nemohl, neboť měl na nohou cukle. Zastavil se, kuši zvedl nahoru k obličeji, zamířil přes mířidla a vystřelil, kdy chtěl trefit otevřené dveře auta. Byl to okamžik, nevěděl o tom, že někoho trefil, nikdo nezařval. Ihned po výstřelu se otočil a utíkal zpět domů. Tento popsaný mechanismus odpovídá zejména nálezu šípu v hlavě poškozeného, kdy jak již bylo uvedeno, střelný kanál směřoval zleva do prava mírně zezadu dopředu a lehce dolů. Pokud by obžalovaný Š. v době výstřelu šípu z kuše upadnul či padal, event. by tomuto upadla odjištěná kuše na zem a poté došlo k výstřelu, pak dráha střely jak ze závěru soudně lékařského posudku, tak ze závěru balistika by byla zcela jiná. Pokud by obžalovaný „klopýtnul“ v době výstřelu tak, jak se snažil předvést v rámci rekonstrukce, pak by rovněž dráha střely musela být jiná, nikoliv taková, jak byla objektivně zjištěna. Eventuální možné kvalifikace, jež by zahrnovaly nedbalostní usmrcení, soud vylučuje. Provedeným dokazováním rovněž nebylo zjištěno, a to jak z výpovědí svědků, kteří se k chování obžalovaného vyjadřovali, tak ze závěru znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, že by obžalovaný splňoval taxativa „silného rozrušení ze strachu, úleku, zmatku nebo jiného omluvitelného hnutí mysli a nebo v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného“.

Silné rozrušení je duševní stav, při němž pachatel jak vnitřně, tak i zpravidla navenek vykazuje značné emoční vzrušení či neklid ovlivňující jeho další jednání a projevující se v průběhu činu, a to bez ohledu na to, zda se na takovém rozrušení podílí nervová labilita či přímo duševní porucha pachatele, a nebo je příčinou silného rozrušení pouze vlastní strach, úlek, zmatek nebo jiné omluvitelné hnutí mysli. Silné rozrušení může vzniknout postupně, např. v důsledku narůstajících obav o život při pronásledování, ale i náhle či prudce. Silné rozrušení může mít i povahu náhlé nebo prudké afektivní reakce na okamžitě vzbuzený strach, úlek, zmatek apod. Stav vzrušení se projevuje zvláštním chováním doprovázeným až fyziologickými změnami organismu. Silné rozrušení nemusí nutně ovlivnit příčetnost, ale vždy vede ke značnému zúžení vědomí a oslabení psychických zábran u pachatele, neboť ovlivňuje jeho schopnost racionálně uvažovat. I z pohledu objektivizace, zda se event. u obžalovaného Š. nemohlo jednat o „silné rozrušení“, učinil nalézací soud podrobný rozbor okolností, kdy, kde a za jakých okolností došlo k použití kuše vůči tělesné integritě poškozeného. Dle názoru soudu žádný stav či varianty shora uvedené v této konkrétní situaci u obžalovaného nenastaly. Je neustále nutno mít na paměti, že svědci R. a poškozený v pravé poledne poté, co byli vykázáni z neoploceného pozemku obžalovaným, tito

okamžitě výzvu akceptovali a utíkali a nasedli či nasedali do svého vozidla. Nesnažili se event. otevřít kufr a hledat v něm cokoliv, co by mohlo vzbudit u obžalovaného jakoukoliv obavu z event. možného následného útoku vůči jeho osobě. Žádná duševní porucha či choroba u jmenovaného zjištěna nebyla, nebylo zjištěno žádné zúžené vědomí, nebyla zjištěna žádná obava o svůj život či své zdraví, neboť se nejednalo o pronásledování jeho osoby či jakýkoliv atak vůči jeho osoby či jeho majetku. Nejednalo se o žádnou afektivní reakci u jmenovaného. Jednalo se, dle názoru soudu, o pouhé oplácení s ohledem na nežádoucí neoprávněný vstup na pozemek, který užíval, a snad i do otevřených přístupných sklepních prostor nemovitosti, které taktéž užíval. Rozhodně není možno akceptovat event. silné rozrušení vyvolané hněvem či vztekem z důvodu již zmíněné nežádoucí přítomnosti Romů v blízkosti jim užívané nemovitosti. Silné rozrušení pachatele např. ve smyslu ustanovení § 141 odst. 1 tr. zákoníku má mít výrazně obranný charakter a představovat reakci pachatele na mimořádně vypjatou životní situaci, která je sice reakcí nepřiměřenou, avšak do jisté míry lidsky pochopitelnou, takže na pachatele lze hledět s určitou shovívavostí. S ohledem, jak již bylo uvedeno, za jakých okolností, v jakou dobu a kde se nežádoucí Romové objevili a jak se chovali, není možno jejich jednání a chování posuzovat jako mimořádně vypjatou životní situaci z pohledu obžalovaného. Aniž by se soud chtěl uchýlit ke spekulacím, toliko příkladmo je možno připustit, že by se jednalo o situaci jinou, kdy by tito nezvaní hosté se objevili v noci, obžalovaný by byl probuzen, tito by se chovali jinak, mnohem útočněji, v rukou by event. měli nějaké předměty či nástroje apod. K ničemu takovému však nedošlo.

Strach, úlek nebo zmatek, pachatelé se podřazují pod obecný pojem tzv. omluvitelných hnutí mysli, která vycházejí z polehčujících a pochopitelných duševních stavů pachatele. Jde v zásadě o nelibé emotivní reakce na podstatný vnější podnět v podobě útoku, nebezpečí či jiného ohrožení, které jsou zpravidla spojeny s neurovegetativními projevy. Tato omluvitelná hnutí mysli musí navazovat na podněty mimořádné intenzity a závažnosti, neboť musí vyvolat silné rozrušení (např. strach či vystupňovanou obavu o svůj život nebo život osob blízkých). Nalézací soud opětovně pouze akcentuje, že k výstřelu z kuše obžalovaného došlo za situace, kdy Romové akceptovali výzvu k opuštění pozemku, žádným ani verbálním způsobem na obžalovaného neútočili, nasedali do auta a aniž by cokoliv odcizili či pokusili se odcizit, chtěli toto pro ně nebezpečné místo opustit. Taktéž se nemůže jednat o již zmíněný úlek a zmatek, neboť zde je požadována zkratkovitá reakce, tedy jednání ukvapené, zbrklé, kdy pachatel spontánně reaguje na nenadálý ohrožující podnět či se snaží uniknout z momentální nesnesitelné situace. Pachatel je v okamžitém úleku či zmatku motivován toliko k odstranění či zneškodnění zdroje ohrožení bez konkrétnější představy o ohrožení života jiného. Zkratkovitě (zbrkle) jednající pachatel tu reaguje jen na základě frakmentů smyslových informací, které neměly kdy dostatečně racionálně zpracovat. K těmto skutečnostem nalézací soud dále konstatuje, že v době výstřelu poškozený a svědci R. žádný nenadálý ohrožující podnět či momentální nesnesitelnou situaci obžalovaného nezpůsobili, tito měli problém sami se sebou jak co nejrychleji uniknout z dosahu obžalovaného, který měl v ruce kuši se šípem.

V tomto konkrétním případě se rovněž nejednalo o žádné **předchozí zavrženíhodné jednání poškozeného** (tzv. provokaci). Obžalovaný se s „Romy“ setkal konkrétně poprvé za okolností a situace opakovaně popsané.

V rámci právního hodnocení se soud zabýval i otázkou, zda protiprávní jednání obžalovaného event. nesplňuje všechny znaky skutkové podstaty **zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 tr. zákoníku**, kterého se pachatel dopustí tím, že jiného úmyslně usmrtí. V tomto konkrétním případě následek je nepochybně dán. Ke zmíněnému následku se však vyžaduje zavinění, a to ať již ve formě úmyslu přímého (§ 15 odst. 1 písm. a/ tr. zákoníku) či úmyslu nepřímého (§ 15 odst. 1 písm. b/ tr. zákoníku). Obžalovaný Š. tvrdil, že po zakoupení sportovní kuše z této vystřelil pětkrát. Rozptyl zásahu na papírové krabici byl zhruba 50 cm. Je sice nepravděpodobné, že by jmenovaný disponoval dva měsíce s touto sportovní kuší a střílel z ní pouze pětkrát, ovšem jeho tvrzení vyvráceno nebylo. Nebylo zjištěno, že by tento byl členem jakéhokoliv sportovního oddílu se zaměřením na průpravu střelby z této kuše. Nelze přehlédnout, že v rámci provedené rekonstrukce (č.l. 123 a dál) figurant Kpt. Ing. T. provedl pět výstřelů předmětnou kuší na terčík umístěný na modelu hlavy, kdy ke střelbě byla užita sportovní kuše vydaná obžalovaným včetně šípů. Vzdálenost figuranta od modelu hlavy byla 12,7 metrů (vše je zadokumentováno v protokolu, v barevné fotodokumentaci a taktéž na médiu, jež tvoří obsah vyšetřovacího spisu). Zmíněný figurant nezasáhl ani jedním šípem model hlavy, a to střílel v podstatě v klidové pozici. Soud taktéž přihlédl k tomu, že v době výstřelu šípu z kuše ve směru otevřených zadních levých dveří vozidla (z čelního pohledu vozidla levé zadní dveře), přestože se jednalo o poledne, velmi dobrou viditelnost bez jakýchkoliv překážek, mohlo dojít k určitému splynutí tmavě oblečené osoby poškozeného s již zmíněnými otevřenými levými zadními dveřmi vozidla, do kterého poškozený nastupoval. Po vyhodnocení všech rozhodných skutečností za současného respektování zásady in dubio pro reo, tedy v pochybnostech ve prospěch obžalovaného, zaujal nalézací soud stanovisko, že úmysl obžalovaného Š. usmrtit poškozeného H. nebyl dostatečně prokázán, neboť v tomto konkrétním případě nelze mít za bezpečně prokázané, že obžalovaný mířil cíleně na hlavu poškozeného, nicméně bylo prokázáno, že mířil na jeho postavu. Samotný smrtelný zásah mohl být do značné míry dílem náhody. Jak již bylo uvedeno, úmyslné zavinění se u zvlášť závažného zločinu vraždy musí vztahovat k celému jednání včetně následku.

Protiprávní jednání obžalovaného Š. bylo nalézacím soudem kvalifikováno jako **zvlášť závažný zločin těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, neboť tento jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví a způsobil takovým činem smrt.**

Objektem zmíněného zločinu je lidské zdraví, tj. normální funkce lidského těla včetně řádné funkce všech orgánů, které jsou potřebné k náležité činnosti. **Předmětem útoku** je živý člověk, nikoliv lidský plod. **Těžkou újmou na zdraví** (podle § 122 odst. 2 tr. zákoníku) se rozumí jen vážná porucha zdraví nebo jiné vážné onemocnění. Za těchto podmínek je těžkou újmou na zdraví a) zmrzačení, b) ztráta nebo podstatné snížení pracovní způsobilosti, c) ochromení údu, d) ztráta nebo podstatné oslabení funkce smyslového ústrojí, e) poškození důležitého orgánu, f) zohyždění, g) vyvolání potratu nebo usmrcení plodu, h) mučivé útrapy nebo i) delší dobu trvající porucha zdraví.

Smrt je vykládána na základě poznatků lékařské vědy jako biologická smrt mozku (cerebrální smrt), tj. takový stav organismu, u kterého je obnovení všech životních funkcí již vyloučeno.

Zvlášť závažný zločin těžké ublížení na zdraví vyžaduje v jeho základní skutkové podstatě z pohledu subjektivní stránky **úmysl.** Trestný čin je spáchán úmyslně, jestliže

pachatel a) chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem (§ 15 odst. 1 písm. a/ tr. zákoníku), nebo b) věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že jej způsobí, byl s tím srozuměn (§ 15 odst. 1 písm. b/ tr. zákoníku). Zavinění je vybudováno a) na složce vědění (intelektuální), která zahrnuje vnímání pachatele, tj. odraz předmětů, jevů a procesů ve smyslových orgánech člověka, jakož i představu k předmětům a jevům, které pachatel vnímal dříve, nebo ke kterým dospěl svým úsudkem na základě znalostí a zkušeností, b) na složce vůle zahrnující především chtění nebo srozumění, tj. v podstatě rozhodnutí jednat určitým způsobem se znalostí podstaty věci. Jestliže pachatel rozhodné skutečnosti nechce a ani s nimi není srozuměn, není tu žádný volní vztah. Jak složka vědění, tak i složka volní nemusí zcela přesně odpovídat objektivní realitě, nemusí vždy zcela přesně odrážet skutečnosti příslušnými ustanoveními zvláštní části trestního zákoníku předpokládané a nemusí se vztahovat ke všem podrobnostem, které jsou pro daný čin charakteristické. Postačí, když skutečnosti spadající pod zákonné znaky skutkové podstaty uvedené ve zvláštní části trestního zákoníku jsou zahrnuty v představě pachatele alespoň v obecných rysech. Jak vyplývá z popisu skutkového děje v tzv. skutkové větě výroku rozsudku, obžalovaný Š. použil sportovní kuši k útoku vůči poškozenému za situace, kdy si tuto sám zakoupil, seznámil se s jejími technicko taktickými daty a taktéž provedl zkušební střelbu, díky čemuž si ověřil její přesnost a účinnost. Přes všechny tyto informace a znalosti zvolil útok vůči poškozenému, na kterého namířil kuší, resp. na jeho tělo a posléze vystřelil šíp, který jej zasáhl do hlavy. Ke vzniku těžkého poranění poškozeného H. skutečně došlo, čímž z hlediska § 122 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku došlo k naplnění znaků těžké újmy na zdraví. S ohledem na všechny tyto konkrétní skutečnosti uvedené v tomto rozhodnutí, jakož i způsob provedení zastává nalézací soud stanovisko, že zavinění obžalovaného Š. ve vztahu k základní skutkové podstatě je možno spatřovat v úmyslu přímém dle **§ 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.**

Po vyhodnocení provedeného dokazování nalézací soud rovněž zastává stanovisko, že je v příčinné souvislosti jednání obžalovaného, díky kterému došlo k úmrtí (následek) poškozeného, kdy bezprostřední příčinou smrti jmenovaného bylo střelné poranění mozku. Ve vztahu k této okolnosti – **těžšímu následku** podmiňující použití vyšší trestní sazby podle § 145 odst. 3 tr. zákoníku byla naplněna taktéž subjektivní stránka, a to ve formě **nedbalosti vědomé dle § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.**

K okolnosti přitěžující nebo k okolnosti, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby dle § 17 tr. zákoníku, se přihlédne a) jde-li o těžší následek i tehdy, zavinil-li jej pachatel z nedbalosti, vyjímaje případy, že trestní zákon vyžaduje i zde zavinění úmyslné, nebo b) jde-li o jinou skutečnost i tehdy, jestliže o ní pachatel nevěděl, ač o ní vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, vyjímaje případy, kdy trestní zákon vyžaduje, aby o ní pachatel věděl.

Trestný čin je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že může způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nebo ohrožení nezpůsobí (§ 16 odst. 1 písm. a/ tr. zákoníku), nebo b) nevěděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem a ke svým osobním poměrům vědět měl a mohl (§ 16 odst. 1 písm. b/ tr. zákoníku).

Soud I. stupně v této souvislosti rovněž považuje za nutné akcentovat, že je obecně známo (je notorietu), že lidské tělo se skládá obecně a laicky řečeno z masa a kostí a taktéž životně důležitých orgánů jako mozek, plíce, srdce, játra, ledviny a další. Lidské tělo není pokryto nějakým plechovým obalem, tzn. že není chráněno proti útokům předměty mj. s ostrými hroty či jakýmikoliv zbraněmi, které působí na celkovou tělesnou integritu. Pokud soud vyloučil úmysl obžalovaného poškozeného usmrtit, přesto za prokázaných okolností se znalostí účinku sportovní kuše na poškozeného vystřelil a zasáhl jej, musel vědět, že pokud šíp zasáhne hlavu poškozeného či některý z životně důležitých orgánů, může dojít k jeho usmrcení, tj. k následku fatálnímu, neodčinitelnému. Pokud i za této situace vystřelil, činil tak spoléhaje bez přiměřených důvodů na to, že k takovémuto následku nedojde. Nalézací soud zastává stanovisko, že zavinění u obžalovaného ve vztahu ke kvalifikované skutkové podstatě bylo naplněno ve formě vědomé nedbalosti dle **§ 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.** Příčinná souvislost mezi jednáním a následkem nebyla ničím přerušena.

K osobě obžalovaného Jaromíra Š. bylo zjištěno, že tento se narodil xxx, je svobodný, bezdětný, má tři sourozence. Po ukončení školní docházky absolvoval střední odborné učiliště železniční. Je nemajetný, pracuje jako mechanik kolejových vozidel u xxx. Na alkoholu či jiných omamných látkách závislý není, na psychiatrii se taktéž neléčil. Zaměstnavatelem je hodnocen jako pracovník s velmi dobrou pracovní morálkou, v kolektivu je oblíben, charakterizovaný jako klidný a rozvážný. V místě bydliště byl v r. 2011 projednáván pro přestupek podle § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., kdy sankce byla vyřešena uložením blokové pokuty. V opise RT má doposud jeden záznam, přičemž z opisu trestního příkazu vydaného samosoudcem Okresního soudu v Karviné, č.j. 9T 109/2008 – 20 (č.l. 318 – 319) bylo zjištěno, že jmenovaný byl uznán vinným trestným činem řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění podle § 180d tr. zák., za což mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 roku a peněžitý trest ve výši 5.000,- Kč. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 7.6.2008. Peněžitý trest byl zaplacen 30.6.2008 a zákaz činnosti vykonán 7.6.2009. Obžalovaný rovněž předložil petici občanů xxx podle § 1 zákona č. 85/1990 Sb., k čemuž však soud nemohl přihlížet.

Při úvahách **o ukládání trestu** byla zvažována všechna kritéria ve smyslu ustanovení §§ 37, 38 a 39 tr. zákoníku. Vzhledem k tomu, že nebyly zjištěné konkrétní skutečnosti odůvodňující aplikaci okolností polehčujících, jakož i okolností přitěžujících (§§ 41 a 42 tr. zákoníku), nemohl soud k těmto přihlížet, byť k předchozímu odsouzení jako k okolnosti přitěžující rovněž přihlédnuto nebylo. Naproti tomu nelze přehlédnout, že obžalovaný Jaromír Š. se dostal v minulosti v podstatě dvakrát do střetu se zákonem, což bylo řešeno ať již v řízení trestním či v řízení správním, resp. přestupkovém. Soud I. stupně musel hodnotit v tomto odůvodnění podrobně rozvedené okolnosti případu, povahu a závažnost spáchaného činu a taktéž poměry obžalovaného. Osobou Š. se podrobně zabýval klinický psycholog, na což soud odkazuje, a taktéž se k němu vyjadřovali někteří svědci, zejména svědkyně S., která jej znala již ze školních let. Rozhodně se nejednalo o nějakého agresora, spíše tichého, klidného introverta. Jeho rozhodnutí o použití sportovní kuše se šípem bylo krajně nevhodné, nerozumné a iracionální. Povaha trestné činnosti, resp. její charakter se řadí mezi nejtěžší násilné trestné činy, a to s fatálním neodčinitelným následkem, v tomto konkrétním případě smrtí poškozeného H. Rovněž bylo nutno vyhodnotit subjektivní stránku ať již ve vztahu k základní skutkové podstatě, jež byla spatřována ve formě úmyslu přímého, či k těžšímu následku, jež byla spatřována ve formě vědomé nedbalosti. Nalézací soud opakovaně

poukazoval na chování obžalovaného Jaromíra Š. po činu, kdy tento v podstatě velice „chladným způsobem“ poté, co zjistil hloubku zabodnutého šípu v hlavě poškozeného, vyzval jeho příbuzné, aby mu šíp vytáhli z hlavy, naložili si jej a odvezli, při tom všem pojídal housku. Rovněž bylo opakovaně akcentováno, že obžalovaný ani po provedeném dokazování neprojevil lítost nad spáchaným skutkem, nad následkem, nad ztrátou lidského života. Rodině poškozeného či jeho příbuzným se za své jednání neomluvil ať již formou písemnou či ústní za situace, kdy někteří tito příbuzní byli u hlavního líčení vyslechnuti. Trestní sazba za zvlášť závažný zločin těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 3 tr. zákoníku se pohybuje v rozpětí od 8 do 16 let. Uložený trest odnětí svobody v trvání 10 let je při spodní hranici zákonné trestní sazby zohledňující všechny rozhodné okolnosti mající vliv na výši a druh uloženého trestu. Pro účely výkonu trestu byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, neboť tomuto byl uložen trest odnětí svobody za zvlášť závažný zločin ve výměře vyšší než 8 let. Soud přistoupil i k uložení trestu propadnutí věci, a to předmětné sportovní kuše včetně 1 kusu duralového šípu rozřezaného na dva kusy, neboť této zbraně bylo užito ke spáchání trestného činu. Rovněž bylo přistoupeno k uložení ochranného opatření ve formě zabrání věci nebo jiné majetkové hodnoty ve smyslu ustanovení § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, a to zbylých 5 kusů duralových šípů, čímž má být zabráněno event. možnosti ohrožení bezpečnosti dalších osob v souvislosti s neuváženým a iracionálním používáním kuše se šípy obžalovaným Š., neboť jak bylo zjištěno, jeho chování je v některých situacích zcela nevyzpytatelné a neočekávatelné.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **j e** možno podat odvolání **do 8 dnů** ode dne doručení jeho písemného vyhotovení prostřednictvím podepsaného soudu k Vrchnímu soudu v Olomouci.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve lhůtě **do 8 dnů** od doručení opisu rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrno, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

V Ostravě dne 31.5.2013

Za správnost vyhotovení:
Marie Kubinová

JUDr. Miroslav Mucha, v.r.
předseda senátu